

FOGYATÉKKAL ÉLŐ EMBEREK NEMZETKÖZI NAPJA

PÁLYAMŰVEK

2019.

BAJAI
TANKERÜLETI
KÖZPONT

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék.....	1
Hasonló különbségek.....	2
Ne csak a láthatót lásd!	3
Az emlékezés napja	5
Valahol bennem él	7
Középsuli.....	9
Múlábbal a siker útján.....	12
Miben vagyok más?.....	13
Rita és Pimasz élete a baleset után.....	15
Nem lehet tudni, hogy mit tartogat nekünk a jövő.....	16
Végzetes véletlen.....	18
Legszebb sötétség.....	19
Néma kiáltás.....	21
Látás, áldás.....	23
Egy elfogadóbb világért: a barátság	27
A Dadodogó.....	28
Rövid esti mese a tolltartóról.....	30
Összeveszték a játékaim.....	31
A páratlan cipő	34
A mese ereje	35
Panka története.....	37
Elképzeltem.....	39
Egy vidám nap az óvodában.....	40
A fogyatékkal élőknek is lehetnek érzéseik?	41
Tudással az álmokért	42
A négy beteg testvér	43
Betegségből boldogság.....	44
Segíts, ha teheted!.....	46
Szemem világa.....	47
Számít!.....	48
Vajon mennyi.....	49
Belegondoltál?.....	50
ALLAN MESÉJE	51
Egy álom valóra válik!	53
Nóri és a néma világ	54

Sorszám: 2019/001.
Pályázó neve: Ács Nelli
Intézmény: Nagyszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
Osztályfok: 8/B.
Felkészítő: Maros-Miklós Ágnes

Hasonló különbségek

Ballagsz. Nem nézel még az orrod elé sem,
S szürke, gyér világodba vagy bújva.
Csak egy dologra csillan fel szemed:
Valami szépre, színesre. Valami jóra.
Felnézel – egy rút külsőt látsz.
Igaz, hogy ez túl szokatlan, furcsa,
Meveted, esélyt sem adsz neki.
Pedig gondolj bele ebbe a dologba!

Ki ő? Igen, látva más,
De tudva nem.
S tudod, te is ilyen vagy,
De igazából mégsem.
Ő a rút, mégis közömbös külső alatt
Sugárzó, különleges belső,
Te meg a szép, s hasonló test mögött
Egy másolhatatlan lelkű.
Hiányai helyett padig
Van számára képzelet,
Megpróbálja megformálni
Mit neki nem lehet.
Neked nincsen hiányod,
Mint amilyen neki,
Ezért próbálj hát meg
Segíteni őneki!

Sorszám: 2019/002.
Pályázó neve: Ács Nelli
Intézmény: Nagyszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
Osztályfok: 8/B.
Felkészítő: Maros-Miklós Ágnes

Ne csak a láthatót lásd!

Ez a történetem egy szeles, de meleg kora őszi napon játszódott. Épp a sarki ABC-ből sétáltam ki, és beleittam a kólámba.

Suli előtt minden napkeltekor elindultam futni. Azon a hétfő reggelem lehajtottam az üdítőmet, és átfutottam a közeli parkba. Hevesen, cikkcakkban loholtam végig az úton, de le kellett ülnöm, hirtelen fáradtság lett úrrá rajtam.

Az előttem elhaladó emberekben kerestem a hibákat aznap is. Az iskolában is, aki csöppet is furcsa vagy más volt, idegesített, ütöttem, bántalmaztam, és így az iskolában „menővé” váltam. Mindenki körülöttem akart lenni, velem akartak lógni. Pár embernek sikerült is ez. De miért éltem így? Nem értem a régi énem.

Míg megpróbáltam összeszedni az energiám, leült mellém egy nálam valamivel idősebb lány. Furcsállottam, hogy ilyenkor, amikor a nap még csak a várost körülölelő dombok hegyét érintette meg, s az égen szürke felhők gyülekeztek, napszemüveget hordott.

- *Miért ült le ez mellém? hiszen nem is ismerem!* –gondoltam, s a pad szélére ültem, mire lágy, kedves, boldogságot sugárzó hangján megszólított:
- Elnézést kérek! Tudja-e merre van a buszmegálló?
- Bocs, de nemrég költöztünk ide, kérdezz meg valaki mást. – lekezelően szóltam vissza neki, és hazudtam, hogy ne kelljen segíteni neki.
- Semmi baj. Igazam van, milyen szép nap is ez a mai?
- Neked ez meg mitől szép? – szóltam le őt. – Nézd már meg, hogy mindjárt elered az eső és süvít a szél?
- De hallgasd, a faleveleknek milyen szép hangjuk van, ahogy viszi őket a szél! És én nagyon szeretem az eső illatát, és a csobogó, megnyugtató hangját. Fülelj, és te is hallhatod! – és pár percig nem szóltunk semmit.
- *Milyen aranyos velem, pedig én mennyire undokan és lenézően kezeltem őt...*
-gondolkoztam, de félbeszakított.
- Ugye, hogy igazam van? Minden nap szép, csak keresni kell benne a jót... mint ahogy minden más dologban is.
- Tényleg megnyugtató. – ekkortól kezdtem kedvesebben beszélni vele, és ezúttal mosolyogtam is. Amióta leült mellém, ő is vigyorgott, szóval tényleg illendő lett volna viszonzni. Közelebb is ültem hozzá.
- Téged hogy hívnak? – felém fordította a fejét, s őszintén, nemcsak szájával, de tekintetével is mosolygott. – Az én nevem Linda.
- Én pedig Hanga vagyok. – ránéztem, és meggyőzően nyújtottam a kezem, de ő nem tette ugyanezt. Visszahúztam a kezem, és ő már érezte a pulcsim tapintását.
- Cuki a pulcsid. Olyan érzés, mintha egy nyuszi bársonyos bundájába túrnék bele.

-ekkor már előtört belőlem az a lelombozó személyiség, de próbáltam küzdeni ellene, nem akartam őt ok nélkül egy rossz szóval is megsérteni. Ekkor félbeszakítva a bennem lejátszódó küzdelmet, kedvesen megkért, hogy kötjem be a cipőfűzőjét. Leguggoltam, és nyuszifület formázva eleget tettem kérésének. Ekkorra már gyanítottam valamit a jól öltözött, barna Lindáról.

- Látsz a napszemüveged mögül? Kezd még jobban elborulni... - Kérdeztem, de Linda arcáról lefagyott a mosoly, s egy időre csak kérdően néztem őt, mégsem szólt vissza percekig.
- Nem mondok semmit, hanem csak nézz rám inkább, ide, a szemembe! – ezzel levette a szemüvegét, ami mögé eddig mások elől bújt. Láttam, ahogyan bágyadt, sötétszürke szemei a távolba meredtek, és pár koncert is szökött szomorúan beléjük. Pár percig néztem a komor látványt adó szempárt. Meg akartam nyugtatni őt, de szinte a macska elvitte a nyelvem, csak dadogtam. Végül letörölte könnyeit, s elcsukló hangon megszólalt:
- Tudod, nekem ezzel együtt kell élnem, sőt, megszoktam, és így élvezem az életem! Ennek az állapotnak köszönhetően megtanultam, hogy ne a láthatót akarjam látni, hanem a láthatatlant, és erre sok mindenkit meg akarok tanítani.
- Engem is megtanítasz? – kérdeztem tőle érdeklődően.
- Téged már megtanítottalak erre, és remélem, hogy tovább is adod másoknak.

Sajnos elszaladt az idő, tanulni kellett mennem. Amikor felálltam, csak akkor pillantottam meg a padnak támasztva a fehér sétabotot, de nekem ez már nem is mondott semmit.

Aznap az egész életem és énem megváltozott. Az iskolában is elnézését kértem minden bántottamtól, így egy nap alatt sok-sok barátságra tettem szert, kicsikkel-nagyokkal egyaránt.

Köszönöm Lindának, hogy felnyitotta a szemem! Hála neki, megtanultam nemcsak a szememmel, hanem a szívemmel is látni. Attól a naptól kezdve már a „láthatatlan”, lelki dolgokat is látom, nem a külsőt nézem, hanem a belsőt. Megfogadtam, hogy ezt mindenkinek meg fogom tanítani, akivel találkozok a jövőben, és akit ismerek.

S végül rájöttem, hogy ő is egy átlagos ember minden egyes társával együtt ezen a világon, ugyanolyan értékekkel. Sőt, lehet kicsit többek is...

Sorszám: 2019/003.
Pályázó neve: Kabay Klaudia
Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum Kalocsai Dózsa György Szakgimnáziuma,
Szakközépiskolája és Kollégiuma
Osztályfok: 2/14.a
Felkészítő: Musza Evelin

Az emlékezés napja

1993 november 15. ma lettem harminchét éves. Egy sötét, hideg, ködös szerda reggel, fekszem az ágyamban és megszólal az ébresztő... 7 óra. Már másfél órája fenn vagyok, nem bírok aludni. Várom, hogy az ápoló jöjjön és segítsen felkelni...

Ez a nap is ugyanolyan mint a többi. Egy felhőkarcoló 63. emeletén unalmas, gazdag üzletemberek beszélnek meg a tőzsde dolgait. Illetve mégsem olyan mint a többi. Ma 30 éve, hogy tolószékbe kényszerültem, és elvesztettem a szüleimet, pont a hetedik születésnapomon.

Emlékszem mikor hét éves lettem, már alig vártam, hogy elinduljunk szüleimmel a vidámparkba, a születésnapom helyszínére. Már kora reggel beültünk apukám piros Cadillacjébe és elindultunk. Már csak néhány mérföld volt hátra, amikor egy kamion nem adta meg az elsőbbséget és összeütköztünk vele. Minden elsötétedett. Csak néhány nap múlva tértem magamhoz a kórházban, ahol rövidesen ébredésem után közölték velem, hogy szüleim a helyszínen szörnyet haltak. Nem tudtam, hogy mi lesz velem, hisz csak ők voltak nekem. Az érzéseim kavarogtak. Teljes bizonytalanságban feküdtem még három napig. A negyedik napon összeszedtem minden erőmet és megpróbáltam felkelni. De ez nem sikerült, mint ahogy az sem, hogy hiányukon túllépjek. Akkoriban még nem voltak modern orvosi felszerelések, így csak a következő vizsgálatok után derült ki, hogy deréktól lefelé lebénultam, örökre...

Körülbelül fél év után engedtek ki a kórházból, és egyik pillanatról a másikra egy gyermekotthonban találtam magam messze az otthonomtól. Nem volt olyan rossz ott, a többi gyerek nem foglalkozott velem én sem velük. Amikor bejöttek a jó idők a napi rutin részeként kitoltak az udvarra és én néztem, amíg a többi gyerek játszott. Belül üvöltöttem és sírtam, hogy én soha többet nem tudok már futni és labdázni, úgy éreztem már nincs miért élnem. Így telt múlt az idő és minden nap egyre rosszabb volt.

Egy júliusi délelőtt adományként hoztak fiataloknak szóló képregényeket, amiből én is vettem egyet, majd neki álltam olvasni és azt vettem észre, hogy jól érzem magam, már nem olyan fájdalmas az élet. Bár ez a fajta boldogság sem tartott sokáig, mert egy hét alatt elolvastam az összes képregényt.

Egyik délután azon kaptam magam, hogy a képregény szereplőjévé váltam. Gondolatban elkalandoztam: Láttam a szobám ablakán keresztül, ahogy odalenn fociznak a barátaim, amikor az egyik fiú nagyot esett, és a kapuba beütvé a fejét elvesztette az eszméletét. Én kifutottam az udvarra és egy érintéssel elmulasztottam minden fájdalmát, sérülését. Másnap fogócskáztunk amikor az utca felől kiáltást hallottam. Egy kislány volt, aki felmászott egy magas fára de nem tudott lejönni. Oda siettem hozzá. Megnyugtattam, hogy nem lesz semmi baj, segíték neki lejönni. Abban a pillanatban varázslatos módon felemelkedtem hozzá, megfogtam a kezét és lementünk a földre. Megmentettem őt.

Szerettem superhősnek képzelni magam, hiszen jól esett másoknak segítenem, azoknak akik bajban voltak. És ilyenkor mindig belegondoltam abba, hogy nekem milyen jó lett volna, ha rajtam és a családomon is tudott volna valami természetfeletti erő segíteni. Ha jött volna egy superhős és megmentette volna a szüleimet a haláltól. És most nem érezném magam

tehetetlennek mindenféle helyzetben. Nem tudok segítséget nyújtani, hiszen én is segítségre szorulok.

Ezek a regények, hősök segítettek feldolgozni a történeteket. Megtanultam elfogadni a helyzetemet, együtt élni a gondjaimmal. Nem volt választásom, minden úgy történt ahogy meg van írva.

És most itt ülve a többi emberrel, rájöttem, hogy teljes életet élve is vannak olyan emberek akik nem boldogulnak az életük során. Megtanultam értékelni a körülöttem élő embereket és az apróbb csodákat, amelyek azóta történtek velem. **BOLDOG** ember vagyok...

Sorszám: 2019/004.
Pályázó neve: Csepregi Virág
Intézmény: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola
Osztályfok: 8.
Felkészítő: Csókás Kinga

Valahol bennem él

Bársonyos, puha fütakarón ültem a dombtetőn, és a messzi tájat néztem. Testemet lágyan cirógatta a napsugár, miközben hajamat összekócolta a pajkos szél. Felkapott egy tincset, megsimogatta vele arcomat, majd a nyakamat csiklandozta lágyan, kedvesen, éppen csak súrolva a bőrömet. Nevettem. Arcomból kisimítottam néhány rakoncátlan hajszálat és ráfújtam egy pitypang bóbitájára, pihécskéi vidáman táncoltak az ezüstfonalként kanyargó folyó felé. Néztem, ahogy tovalibbenek, miközben azt éreztem, hogy jó nekem.

Pilláim ólomként nehezednek szememre. Csippanó hangok, kattanás. Közeledő léptek, szófoszlányok. Arcomból egy puha, bársonyos kéz kisimítja csiklandozó hajszálaimat. Ismerős ez az érintés. Mondani szeretném, de nem nyílik szóra a szám. Újból elaszom.

Most álmomban szomorú szemeket látok. Mindenki engem néz. Egy legördülő könnycseppből patak lesz. A patakából folyó lett! Jó érzések fogtak el, könnyedség volt a szívemben. Éreztem a kettő legfontosabb személyt a közelben, édesanyámat és a nővéremet, akik az ágyam mellett voltak végig. Álmomban melegen sütött a nap, izzadtam, az arcomról legördültek az izzadságcseppek, amit néha két puha kéz letörölt, mintha lágy szellő érintette volna piros, láztól kicsattanó arcomat.

Ismét gépek zaja, rájöttem, hogy a vérnyomásmérő mély szuszogása nyomja a felkarom, a légzésszámláló csipog, mint a bezárt ketrecben vergődő kétségbeesett kismadár:
- Engedjete ki, engedjete ki... hadd szárnyaljak szabadon!

Újra csend... lágy nesz... Jönnek, halk ajtónyitódás, ismét a "vérszívók". Ugyanis a két kedvenc nővéremet elneveztem vérszívóknak! Kétóránként vérszívás, megszoktam, már nem fáj, nem ijedek meg semmitől. A hátam fáj a sok fekvéstől, azt hiszem, felkelek... De nem bírok mozdulni. Hallom a halk beszédet az ágyamnál. Mondani, kiáltani szeretném, hogy: -Anyá, szeretlek, minden rendben lesz, ne aggódjatok, hisz ez nem lehet másképp! Nem jön ki hang a torkomon...

Szemem kinyitom, szemlélődöm, változott-e valami... De semmi. Csak őszinte szavakat hallok édesanyám szájából:

- Kislányom, meg kell beszélnünk valamit! Sajnos a betegség legyőzte a májadat!

Könnyek szöktek a szemembe, de megértettem valamit: a dolgok néha megváltoztathatatlanok. A sorsra bíztam magam. Könnyek mindenhol, még azokban a szemekben is, ahol még sosem láttam!

Sodródtam az árral, mint a tengeren a hajó. Ringatóztam a vizén, tudtam, hogy hamarosan partot érek.

Mondani akartam, hogy: Szeretlek, anyá, mindjárt itt a születésnapod, ne félj, meggyógyulok!

Idáig minden születésnapjára megleptem anyát, most is így lesz.

Donorlista! Mondták az orvosok, akik az ágyam mellett álltak csoportosulva. Mi az?! kavarogtak a gondolatok a fejemben, mint a tornádó. Minden gyorsan történt. Ettől a

gondolattól, hogy donorlista, rémület költözött a szívembe. Úristen, mi az?? De elmagyarázták. Rövid éjszakák, hosszú nappalok, és újabb hosszú éjszaka... gépek tömkelege, kattogása, csippanása, csövek egyre és egyre több.

Megint becsukódott a szemem, nem fáj semmi, csak a lelkem. Egyszer csak halk léptek törték meg a gépek közti magányomat... Kinyitottam a szemem és egy kedves arc hajolt az ágyam fölé. Megszólalt a lágy puha hang hajnali fél kettőkor:

- Virág, megvan a donor, aki megmenti az életed.

Könnyek szöktek ismét a szemembe, de ez már más volt. Kerestem édesanyám tekintetét, de csak homályosan láttam. Az ő szeme is könnyes volt és mosoly az arcán. Én csupán ennyit mondtam:- Boldog születésnapot, anya!

Elkezdődött egy új élet reménye. Ismét mentő... másik kórház, másik fehér ruhás emberek. Az érzés felemelő, küzdelem a további életért, egy új élethez. Fura volt arra gondolni, hogy miközben itt fekszem, a falakon túl az élet folyik tovább. Az emberek ugyanúgy alszanak, esznek, nevetnek, dolgoznak, mint máskor... én pedig várom a csodát.

Mire teljesen felébredtem a mámorító gyógyszerek hatása alól, addigra elkezdődött valami új számomra. Sok gondolat kavargott ismét a fejemben, a szívembe markoltak a könnyek. Hogyan? Miért? A miérték sokasága összeszorította a gyomromat, de rájöttem!

Mit is mondhatnék neked, ha itt állnál előttem, ismeretlen valaki? Neked köszönhetem az életem, azzal, hogy te a nagyvilágban meghaltál, megmentetted az enyémet. Más lettem, nagyon más, hiszen átértékelődött az életem, a világlátásom. Elvesztettem egy testrészem, de Neked köszönhetem, hogy élek. Talán hamarosan én is élvezhetem az életet a falakon túl, addig is mély tisztelettel gondolok az életemet megmentő, hosszú utat megtett MÁJDONOROMRA.

Te voltál az, ugye, kedves ismeretlen ismerős? Tudtam!... éreztem álmomban ott fenn a bársonyos dombtetőn, miközben testemet cirógatta a napsugár...Mintha egy kedves, puha kéz érintette volna a bőrömet, hogy arcomból kisimítsa a csiklandozó hajszájakat. Az nem a szél volt. Nem! Tudom már, te voltál az...

És most már bennem élsz tovább.

Sorszám: 2019/005.
Pályázó neve: Bolvári Hella
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Osztályfok: 11.A
Felkészítő: Petrás Éva

Középsuli

Ősz volt. A kis Annából már kész kis hölgy lett. Rendkívül szorgalmas volt így a környék legjobb gimnáziumába nyert felvételt. A nővére, Mia mindig mesélt neki a gimis életről és Anna akkoriban még csak álmodozott arról, hogy egyszer ő is bekerülhet oda. Annyi mindent hallott már, hogy Mia elmondása alapján már ismerte a fél tanári kart, és a fél diák sereget. Eljött az a bizonyos nap, amit már Anna úgy várt. Félve, de izgatottan lépte át a gimnázium kapuját mintha a szíve a torkában dobogna. Új hely és új emberek. Megfordult a fejében hogy Mi lesz, ha nem lesznek barátai? A díszteremhez indultak el Miával, aki már jól ismerte a járást, de Anna megállt a terem előtt. Mia látta Annán, hogy nem érzi, jól magát mintha félne.

-Anna gyere már! Ne félj, jó lesz! Bízz bennem!

-Mia, de nézz oda! Rámutatott egy lányra, aki szoknyába volt.

-Na és, te meg nadrágba, vagy na, gyere, siessünk!

Anna nem szólt semmit csak ment Mia után. Mikor beléptek az ajtón, rengeteg diák várta már az igazgató beszédét. Anna leült a legutolsó sorba, Mia pedig ott is hagyta, ment és üdvözölte a barátait. Elkezdődött az ünnepség. Anna egyszer csak arra lett figyelmes, hogy valaki megfogja a kezét és oldalra fordult.

-Szia! Mondta egy idegen lány suttogva. Nagy Liza vagyok.

-Szia! Hangzott a válasz szintén suttogva. Kovács Anna vagyok.

-Anna, ha nem sértelek meg, úgy látom, te is új vagy itt.

-Igen Liza.

-Jaj, de jó, akkor már nem vagyok egyedül!

-A 9. A-ba nyertem felvételt.

-Én is! Ez nagyszerű akkor osztálytársak leszünk!

Barátságot kötöttek és megegyeztek, hogy padtársak lesznek. Az ünnepség végén felolvasták a gólyák névsorát és megkérték őket, hogy maradjanak ott, majd a többi felsőbb éves elvonult. Anna és Liza az osztálytársaikkal és az osztályfőnökükkel felvonultak a második emeletre, ahol a termük állt. Az osztály még nagyon üres volt. Liza és Anna kiválasztotta az ablak felőli legutolsó padot. Meghallgatták az új osztályfőnök beszédét. Eközben Liza ránézett a mellette üllő Annára és feltűnt neki, hogy Anna nem szoknyában van, hanem nadrágban. Ez eddig fel sem tűnt neki, annyira elbeszélgettek. Liza odasúgta Annának, hogy mi lenne, ha a tanár úr beszéde után elmennének egyet sütitni, amire Anna bólogatott.

-Viszlát, gyerekek! Holnap találkozunk!

-Viszontlátásra! Hangzott is el a mondat és már Liza és Anna elviharoztak a teremből, persze Anna nehezebben ment.

-Anna gyere, siessünk hangzott a kiabálás Lizától, aki már a lépcsőfordulóban volt.

-Várj, Liza szólnom kell Miának!

-Miának? Ki az a Mia?

-A nővérem, aki szintén ide jár.

-Jól van, hát szólj neki!

Miközben Anna már hívta Miát már Mia hallotta Anna hangját, ahogy Lizával beszélgetett, hisz Mia terme a földszinten volt, ő már rég végzett és várta Annát.

-Anna mi tartott ilyen sokáig?

-A tanár úr sokat beszélt! Mia elmennék Lizával sütni, nem lenne baj? Már beszéltem anyával is!

-Be se mutatod a kis barátnőd?

-Ő itt Liza. Liza ő itt Mia a nővérem.

-Szia, örülök, hogy megismertelek!

-Szia! Én szintúgy!

Ezután a lányok mentek is a cukrászdába, ahol jól elbeszélgettek, és még közelebb kerültek egymáshoz, így Liza már felmerte tenni a kérdést Annának.

-Anna, kérdezhetek valamit?

-Persze, Liza.

-Miért viselsz nadrágot? Tudod, kicsit szokatlan ez nekem, minden lányon szoknyát szokott viselni általában.

Anna nem tudja, mit is mondhatna Lizának. Mi lesz, ha kineveti őt? De hazudni sem szeretne neki.

-Mély levegőt vett, és hozzá kezdett. Múlábam van. A jobb lábam nem úgy fejlődött ki, mint a bal. Nem szeretem mutogatni a lábaim ezért is viselek mindig nadrágot.

-Ne haragudj, Anna. Nem tudtam, nem lett volna, szabad megkérdezni, látom, ez nagyon mélyen érint téged.

-Ugyan már, semmi baj, nem szeretek erről beszélni, mert ilyenkor mindenki sajnál, én nem akarom, hogy sajnáljanak hisz én is olyan vagyok, mint a többi ember!

-Igazad van Anna, sőt még különlegesebb, mint a többi ember!

Annának olyan jól estek Liza szavai, hogy megölelték egymást, elbúcsúztak és megbeszélték, hogy holnap találkoznak. Másnap Anna még izgatottabb volt, mint az első napon. Várta már Lizát, hogy megérkezzen. Az első órájuk német volt, el is indultak volna órára, de Anna otthon hagyta a német könyvét.-

-Lizaaa! Mit csináljak, nem hoztam német könyvet, milyen ciki lesz már első nap. Mit fog szólni a tanár? A két lány tanakodott, hogy mit is tudnának tenni, miközben ezt a beszélgetést meghallotta Zoltán, akinek éppen a lányok termében lett volna órája. Zoltán visszament a termébe és elhozta a német könyvét majd visszament a lányokhoz a terembe.

-Szasztok, csajok! Esetleg az én német könyvem megfelelne?

Liza és Anna csak néztek, pont az a könyv volt, ami Annának kellett. Zoltán egyébként Liza unokatesója volt felsőbb éves.

-Zoli, honnan tudtad? Mondta Liza meglepődve.

-Hallottam, ahogy beszéltetek! Aztán gondoltam, ti is ebből tanultok. Tessék, itt van, úgy vigyázz rá, mint a két szép szemedre! Nem sok ember mondhatja el a gimiben, hogy az én könyvemből tanul.

Liza és Anna futottak az órára szerencsére a tanár még nem ért be. Anna egész német órán nem tudott figyelni” Úgy vigyázz, mint a két szép szemedre!” Csak ez járt a fejében. A nap gyorsan telt, Anna lelkére kötötte Mia, még amikor a gimiről mesélt neki, hogy nagyon siessen, az ebédlőbe mivel a golyákat kielőzik és van, hogy a rosszabbik menü jut nekik! Ezért hát Anna és Liza siettek is. Sajnos mivel, Anna nem tudott gyorsan menni, már csomóan voltak az ebédlőben, így Annának és Lizának várniuk kellett. Mia és a barátai ott ültek. Eközben Zoltán aztán a két lány is csatlakozott hozzájuk.

-Anna, megmondtam, hogy siessetek!

-Könnyen beszélsz, Mia!

-Ne haragudj Anna! Mindig elfelejtem.

Zoltán csak nézett. Nem értette, hogy a két lány miért vitatkozik. Talán testvérek? Tényleg mintha hallottam is volna tegnap, hogy Kovács Anna. Ő lenne az a Mia húga? Hiszen mindkettő Kovács. Zoltán nem kért rá is kérdezett! Viszont őt is piszkálta egy dolog. Talán amit ő is látott a folyosón. Mintha Anna kicsit nehezebben járna, mint a többiek.

-Ti tesók vagytok?

-Mia csak nevetett majd megszólalt. Igen Anna a húgom!

-Így leszoktad teremteni, ha valamit rosszul csinál?

-Nem szoktam, csak tudod elfelejtettem, hogy ő nehezebben jár, mint a többiek.

-Nehezebben jár? Talán elesett, vagy történt vele valami?

Anna ezt végighallgatta, míg egyszer csak kiviharzott az ebédlőből, és mindent otthagyt.

-Anna, hová mész? Kérde tőle Mia.

Már választ sem kapott Annától, aki felkapta a táskáját és a gim előtt várta Miát, hogy mehessenek haza. Miközben megjelent Zoltán, aki megfogta a lány kezét és kérte, hogy figyeljen rá. Elmondta neki, hogy ő is ugyanolyan, mint a többi ember és ne érezze magát másnak egy nagyon szép és okos lány. Kérte Annát, hogy ne haragudjon rá, amiért tolakodó volt. Anna persze nem haragudott Zoltánra, de egyetértett abban, hogy ezt nem ott kellett volna megbeszélniük. A szimpátia már ekkor is érződött a két fiatal között. Az idő csak telt és múlt. A lány kiváló eredményekkel végezte el a gimnáziumot, és rátalált a szerelem Zoltán személyében, aki sosem hagyta el a lányt, mert nagyon értékesnek találta, éppen azért, mert különbözött a többi embertől.

Sorszám: 2019/006.
Pályázó neve: László Petra
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Osztályfok: 11.A
Felkészítő Petrás Éva

Múlábbal a siker útján

Egy őszi délután Kriszta életét gyökeresen megváltoztatta. Esett az eső, csúszott az útestet, és egy nagy csattanás, „kirepült” az autóból.

Elindult a kálváriája. Kómába esett, az orvosok küzdöttek az életéért. Szülei nagyon bíztak a felépülésében, minden nap látogatták a kórházban. Lágy zenét tettek fülhallgatóval a fülére és fohászokdta a jó Istenhez, hogy nyerve vissza az eszméletét.

Egy reggel Kriszta kinyitotta a szemét és reagált az édesanyja szavára. Először csak pislogott, hogy érti, amit mond neki. Aztán két nap múlva teljesen visszanyerte az eszméletét, már kommunikálni is tudott. Nagyon örült a család, és az ápoló személyzet is.

A rehabilitáció csak ezután kezdődött, mert az egyik lába annyira roncsolódott a balesetben, hogy amputálni kellett. Viszonylag gyorsan begyógyult a seb, és művégtagot kapott. Kriszta nagyon hálás a sorsnak, mert életben maradt, és elhatározta, hogy indulni fog a paralimpián.

Folytatta tanulmányait a gimnáziumban, osztálytársai bíztatták a lelkesedését, persze voltak olyanok is, akik nem hittek benne. Ez őt nem zavarta, sőt még jobban motiválta.

A teljes felgyógyulás nagyon sokba került anyagilag a családnak és ahhoz, hogy kijusson külföldre a paralimpiára, szponzorokra volt szükség. Sikerült támogatókat szerezni.

Elérkezett a várva-várt nap, repülőre ült a csapat, megérkeztek Japánba. Megismerkedett a távfutó paralimpikon társaival, új barátságok születtek. Édesanyja a nagy eseményre elkísérte, és lelkesen drukkolt lányának. Megszólt a sípszó, és indult a távfutás. Szoros volt nagyon a verseny, fej-fej mellett szaladtak. Az utolsó métereknél Kriszta összeszedte minden erejét, behúzott és ő szakította át elsőnek a célt jelző szalagot. Volt nagy üdvölgés, taps, sírás, egymás nyakába borulás, és persze a megérdemelt aranyérem. Utána természetesen pezsgővel koccintottak, majd fogadta a sok gratulációt. Felállhatott a dobogó legfelső fokára. A kitartó munka meghozta az eredményét.

Azért nem volt ilyen egyszerű a célhoz vezető út, Kriszta is átesett egy mély depressziós fázison, amikor szembesült vele, hogy egyik lába hiányzik, mert amputálták. Először így élni sem akart, majd lelkileg pszichológusok megerősítették. Visszanyerte az életkedvét, hitt a céljaiban, újra értékes embernek érezte magát. Fontos volt, hogy a környezetében élők is mindenben segítettek, támogatták. Tanárai magánórákkal felzárkóztatták, így nem maradt el osztálytársaitól. Szorgalmának köszönhetően a tanulásban is jeleskedett.

Nagyon fontos, hogy higgyünk abban, amit csinálunk, és ne omoljunk össze, ha valamilyen nem várt esemény következik be az életünkbe. Kriszta esete sokunknak példaképül szolgálhat, hogy mindig van kiút. A mozgáskorlátozott, fogyatékkal élő emberekkel mindig legyünk empátikusak, toleránsak.

Sorszám: 2019/007.
Pályázó neve: Tóth Kinga
Intézmény: Szent Asztrik Katolikus Általános Iskola Szakmár
Osztályfok: 7.
Felkészítő: Lovasiné Mácsai Ildikó

Miben vagyok más?

Most Vandáról lesz szó, aki egy átlagos 15 éves lány. Sajnos nagyon sokan bántják őt, mert nem tudják, hogy születése óta nagyothalló. Amikor visszakérdez, hogy: "Mit is mondtál?", erre csak azt a válasz kapja:

- „Mi van? Süket vagy, hogy elsőre nem érted?”

Ő ekkor csak hallgat, pedig ha elmondaná az igazságot senki se piszkálná. Csak a barátnője Lili áll ki mellette, neki megtiltotta, hogy elmondja bárkinek is, hogy nehézhalló, mert ez „CIKI”. Egyáltalán nem az! Általában Karola bántja őt. Karola is 15 éves. Ő a 9. b. menője. Nem tudja, hogy Vanda halláskárosult, sőt az osztályból csak Lili tudta. Ezért is cukkolta állandóan Vandát. Kirívó külső jellemző rá: tengerkék haj, orr és nyelv piercing, snapback sapka, bomber dzseki, tornacipő (még télen is) stb...

Most néhány részlet tárul elénk Vanda naplójából:

Kedves Naplóm!

Nem értem, miért mindig engem? Miért kell mindig engem piszkálni? Utálok, soha többet nem akarom látni! Egyáltalán mire jó a szekálás? Nem értem! Ma is lehülyézett, süketezett. Pedig nem vagyok süket csak nagyothalló. Annyira szeretném, ha elfogadna olyannak, amilyen vagyok. Ebédnél jól beégtem a többiek előtt. A tanárnő a hátam mögött magyarázott, hogy hova ülünk és természetesen csak én zuhantam rossz asztalhoz. Mindenki röhögött rajtam, csak Lili nem. Miért vagyok ilyen szerencsétlen? Lili azt tanácsolta, hogy beszéljek Kati nénivel. De milyen ciki lenne! Tiszta gáz ez az egész!

2019.09.17.(Vanda)

Drága Naplóm!

A mai nap egy fokkal sem volt különb az elmúlt napoknál. Megint én voltam a szekálás középpontjában. Karola kikészít! Tesi óra előtt a tanár neki mondta, hogy melyik pólót vegyük fel, de nem értettem. Egyedül én voltam, aki a zöld helyett a sárgát vette fel. Az egész osztály lebénázott. Mindenki nevetett rajtam. Lili próbált védeni, de sikertelen volt az akciója. Azt érte el, hogy őt is kibeszélték. Félek, nehogy ő is elforduljon tőlem. Már inkább szünetekben is a WC-n ülök, hogy ne bántsanak. Lehet, Lilire kéne hallgatnom, és legalább Kati néninek el kellene mondanom mindent. De félek, hogy Kati néni is kinevet.

Ma anya is észrevette, hogy valami bánt. De inkább nem mondok semmit. Még az hiányzik, hogy bemenjen a suliba és intézkedjen. Inkább azt mondtam neki, hogy összezőrrentem Lilivel. Pedig nem igaz. Ő az egyetlen aki tartja bennem a lelket.

2019.09.19.(Vanda)

Szia Naplóm!

Ma kiborultam! Elég volt! Sírva mentem ki az osztályból szünetben. Ott a szemem előtt paródiáztak ki. Karola azt mondta ilyen dilis, süket lánnyal az életében még nem találkozott. Az lenne a legjobb, ha fognám magam és elhúznék ebből az osztályból, mert itt „csak rontom a levegőt”. Ami sok az sok! Na persze kibe botlottam bele ma, ahogy mentem ki az osztályból?

Természetesen Kati nénibe. Megfogadtam Lili tanácsát, és elmondtam neki mindent. Ő csak hallgatott, még a rajz óráról is kikért. Én meg elmondtam mindent, ami bántott. Kati néni a végén megkérdezte, hogy miért vártam eddig? Már régen szólnom kellett volna. De én szégyelltem! Annyit mondott, hogy bízzak benne, megoldunk mindent. Remélem segít, mert még egy ilyen napot nem bírok ki a suliban.

2019.09.23. (Vanda)

Kati néni, a 9. b. osztályfőnöke egy egész órát szánt arra, hogy beszélgessenek a fogyatékkal élőkről, majd kitért a halláskárosultakra. Vanda az óra végén vette a bátorságot, és mindenkinek elmondta, hogy ő halláskárosult. Ezért nem hallja sokszor, hogy mit mondanak neki. Társai meglepődtek és kérdésekkel bombázták, hogy milyen így élni. Vanda elmesélte, hogy telik egy napja. Ő a telefonján csak sms - t tud írni. Beszámolt nehézségeiről, örömeiről. Megköszönte Lilinek, hogy bátorította őt. Karola pedig meglepődve kért bocsánatot. Ha tudta volna ezt, eszé ágában sem lett volna szekálni. Az óra után Vanda mindennapjai megváltoztak. Sokan hangosabban beszéltek mellette. Mások felé fordultak, úgy szólították meg. Karola pedig nem piszkálta.

Vanda a nap végén a következő sorokat írta a naplójába:

Drága Naplóm!

Ma megtört a jég! Kati néni betartotta a szavát és segített. Egy egész órán keresztül beszélgetett velünk. Nagyon hálás vagyok neki és Lilinek. Kitaláltam mindent. És mindenki tök rendes lett. Még Karola is. Mi van ezzel a lánnyal? Hát ezt nem néztem volna ki belőle! Abba hagyta a piszkálódást. Sőt, még elnézést is kért tőlem! Igen tőlem. Ha tudtam volna, hogy így fogadják a társaim a fogyatékoságomat, már az év elején elmondtam volna. Vagy hamarabb kellett volna segítséget kérnem. De tanultam belőle. Holnap megyek a siketek és nagyothallók csoportjába. Elmesélek mindent. Az esetem segítséget adhat sorstársaimnak: Érdeemes segítséget kérni.

2019.09.24. (Vanda)

Vanda kedvenc mondata lett Niccolò Machiavelli híres mondata:

„Nem az az erős, aki nem esik el, hanem az, aki fel tud állni.”

Sorszám: 2019/008.
Pályázó neve: Kürtök Anna Ildikó
Intézmény: Szent Asztrik Katolikus Általános Iskola Szakmár
Osztályfok: 5.
Felkészítő: Lovasiné Mácsai Ildikó

Rita és Pimasz élete a baleset után

Egyszer volt, hol nem volt, egy messzi faluban élt egy Rita nevű kislány. Volt neki egy kutyája, Pimasz. Nagyon szerettek együtt sétálni a vasúti töltésen.

Sajnos egy nap nagyon belemerültek a játékba, nem vették észre a közeledő vonatot. És megtörtént a tragédia! A vagon annyira összeroncsolta a lábukat, hogy mindkettőnek le kellett vágni. Ezzel megváltozott a család élete!

A két beteg sok vizsgálattal nézett „farkaszemet”. A kutyus művétagot kapott. Kezdetben csetlett-botlott, de nagy nehezen megtanult járni.

Rita a közeli nagyváros rehabilitációs osztályán lábadozott. A kórház megengedte, hogy Pimasz is vele lehessen. Így könnyebben viselte a kórházi vizsgálatokat. A kislány családja a kezdeti sokk után mindent megtett a betegekért. Állandóan ott voltak a kórházban, tartották a lelket Ritában. Nekik sem volt egyszerű elfogadni ezt a helyzetet! De tudták, hogy össze kell fogni. Ott álltak Rita kórházi ágya mellett, segítették, fogták a kezét. Rita kezdetben sokat sírt, el sem tudta képzelni, hogy így éljen tovább. Soha többé ne szaladjon, ne bicajozzon! Ez lehetetlen!

A szörnyű tragédia megdöbbenetete Rita osztályát. Az osztályfőnök segítségével „cselekvési tervet” dolgoztak ki. Már a kórházban is látogatták társukat, próbálták jobb kedvre deríteni.

Közben otthon is nagy munkálatok zajlottak. Akadálymentesíteni kellett az egész házat. Rita szobáját is felújították. Kapott egy kényelmes ágyat, fotelt, íróasztalt. A sok új bútor mellett beköltözött hozzá Pimasz is. Szívesen töltötte idejét a saját kis kuckójában.

Osztálytársai nem engedték el a kezét, mindennap valaki együtt tanult vele. Éreztették a lánnyal, hogy szeretik, hogy az osztályközösséghez tartozik. Év végén Rita minden tantárgyból jelesre vizsgázott. Bizonyítványát az évzáró ünnepélyen vette át. Kerekesszékekkel az osztálytársai között foglalt helyet. Mindenki nagyon büszke volt a teljesítményére. Édesanyja szeme könnybe lábadt, mikor lánya átvette a bizonyítványát. Most látta a tragédia óta először nevetni.

A nyári szünetben elmehetett nyaralni a nagymamájához. Vitte magával Pimaszt is. Sok időt töltöttek a szabadban, még fürdőbe is elmentek. Most értette meg Rita azt, hogy milyen fontos az intézmények akadálymentesítése. Erre eddig soha nem gondolt.

Osztálytársai a szünetben sem hagyták magára. Sokszor mentek együtt fagyizni, sétálni. Esős időben Rita kuckójában beszélgettek, társasoztak. A kis beteg nagyon örült annak, hogy ilyen osztálytársai vannak.

Lassan elfogadta állapotát, sőt már terveket szőtt a jövő tanévre.

Belátta, hogy – bár nehéz - de fogyatékkal is lehet élni!

Sorszám: 2019/009.
Pályázó neve: Karajos Klaudia
Intézmény: Kalocsai Eperföldi Sportiskolai Általános Iskola
Osztályfok: 8.b
Felkészítő: Marsiné Fekete Judit

Nem lehet tudni, hogy mit tartogat nekünk a jövő...

Ez a történet egy lányról szól, akinek az alig viruló kis életébe a rengeteg csalódás és fájdalom közé még bejött egy tragikus baleset is.

13 éves volt Eszter, aki imádott sportolni... lovagolni. Az élet értelmét még nem értette, nem tudta miért történnek a dolgok egyszer így, máskor úgy. Azt gondolta, hogy nem különbözik a társaitól, de belül érezte, hogy ez nem így van.

Egy napon az élete teljesen megváltozott. Épp a keresztanyukájával, Ildivel és legjobb barátjával, Martinnal hazafelé tartottak egy lóverseny után, boldogan, elégedetten. Mint mindig, most is velük volt a lószállítóban hátul, Misztrál, Eszti lova. Ildi vezetés közben többször is inkább a lányt nézte, mint az utat. Hiába figyelmeztette Eszti, megtörtént a baj, mikor Ildi egy kamiont előzött, s nem vette észre a szemben jövő autót. Körülbelül 20 métert repültek az ütközés után a kövesúton...

Mikor a kislány felébredt, anyukáját és apukáját látta maga mellett. Meglepődött. Tőlük kérdezte, hogy mi történt.

- Eszti, kicsim, balesetetek volt – felelt az apukája.
- Hol van Martin és Misztrál? Jól vannak? – kérdezte aggódva. A szülei egymásra néztek és elkezdtek sírni. Egyikük sem tudott megszólalni.

Ebben a pillanatban toppant be Ildi, akinek csak a kezei törtek el, egyéb sérülése nem volt. Ildi elmondta a lánynak, hogy sajnálja, de Martin és Misztrál nem éltek túl a balesetet. Eszti sírva fakadt, elkezdte szidni a keresztanyukáját. Őt hibáztatta mindenért, a figyelmetlenségéért. Ildi nem tudott válaszolni, büntudata volt.

Nemsokára megjelent az orvos, s elmondta Esztinek, hogy vele mi történt. A kislánynak a jobb combja szilánkosan tört el, a bal bokáján pedig nyílt törés van. Három bordája is eltört, egy pedig elrepedt, a bal keze szintén eltört, a jobbon csak vágások vannak. A hasán pedig lett egy 5 cm mély 10 cm hosszú vágás. A lány el sem akarta mindezt hinni. Fel akart ülni, de nem sikerült neki. Az orvos figyelmeztette, hogy ne erőltesse, mert a bal lába még jobban lebénul, s akkor ki tudja, mennyi ideig kell majd tolókocsiban lennie.

Amikor hazaengedték a kórházból, az anyukája elmondta neki, hogy az orvos szerint soha többet nem sportolhat aktívan, nem is lovagolhat. Eszti újra dühös lett, és elkeseredésében újra szitkozódni kezdett. Ekkor léptek be a szobájába a barátai. Amikor meglátták a tolószékes lányt, szinte azonnal kifordultak, s nem voltak hajlandóak – elmondásuk szerint – egy béna mozgássérülttel barátkozni. Esztinek ez nagyon fáj, és még jobban magába zuhant. Teljesen megváltozott ezután. Levágatta a haját, fekete ruhákat húzott, flegma lett...teljesen kifordult önmagából...

Szülei rendszeresen hordták egy helyre, hogy segítséget kapjon. Önállóbb legyen. Itt találkozhatott a lány más fogyatékkal élő emberekkel is. Eszttel ellentétben ők boldogok voltak. A lány nem értette, hogy lehet ilyen helyzetben is mosolyogni. Ilyen sok mindenhez érteni. Sohasem sajnálkoztak, őt sem sajnálták, mert tudták, hogy azzal nem fog változni semmi. Megpróbálták inkább a helyzethez alkalmazkodni. Ebben adtak egymásnak ötleteket,

segítették egymás boldogulását, elfogadni azt, ami van. Esztit otthagyták a szülei, hogy önállósodjon ő is, találja meg azokat a lehetőségeket, amivel boldogulni tud. Sok-sok idő múlva egyre jobban érezte magát, hiszen hatalmas fájdalom és gyűlölet költözött a szívébe a kiközösítés és a mássága miatt. Sok segítséggel leküzdötte ezeket az érzéseket. Mára már nem foglalkozik mások véleményével. Elfogadta azt is, hogy ő most már más. Aztán azt is megéretette, miért történt ez vele....

Régen ő is lenézte és semmibe vette az ilyen embereket... De most, hogy megtapasztalta, milyen is az életük, megváltozott ő is és a hozzáállása is. Hajlamosak, sajnós az emberek arra, hogy csúfolják és bántásák a fogyatékkal élő embereket nem sejtve és nem belegondolva abba, hogy milyen súlyos sérüléseket okozhatnak a szavak. Pedig bármikor megtörténhet velük is a tragédia. Itt az élő példa: Eszter. Attól, hogy van valamilyen betegséged, még te is ugyanúgy ember vagy, élhetsz teljes és boldog életet. Eszter is rájött arra, hogy még ha elveszítünk is mindent, mit fontosnak tartottunk, akkor is tanuljunk meg élni a máért, a holnapért... magunkért, a magunk boldogságáért. Nem vagyunk kevesebbek, sőt! Így inkább erősödni és fejlődni fogunk. Ne adjuk fel soha az álmainkat csak azért, mert valami nem sikerül, vagy nem hisszük, hogy képesek vagyunk rá!

Sorszám: 2019/010.
Pályázó neve: Kis Noémi
Intézmény: Bajai Szakképzési Centrum Kalocsai Dózsa György Szakgimnáziuma,
Szakközépiskolája és Kollégiuma
Osztályfok: 2/14.A
Felkészítő: Musza Evelin

Végzetes véletlen

Judos tanítvány lettem,
Hisz mellettük nevelkedtem.
Édesapám volt az edző,
Minden embert leküzdő.

Egyik nap hazafelé,
A járdáról leléptem én.
Nem estem el hála égnek,
De megnőttek köröttem a fények.

Egy autó árasztotta azt,
Elütni ő nem akart.
De oly hirtelen letértem,
Nem állt meg ő időben.

Eszméletlen s sérült lettem,
Most kórházi ágyon fekszem.
Feszít és fáj a fejem,
Lebénult deréktől testem.

Székbe kényszerülve nehezebb az élet,
Kihívás minden akárhova nézek.
Lépcsőkön már nem szaladok többet,
Aki meglát, mindenki megdöbben.

A sportnak örökre vége,
Falamon az összes érmem.
A célomat félig elértem,
Mindent megtehettem régen...

Életem egy része megszűnt végleg,
Én már csak egy dolgot kérek,
Legyen könnyebb az élet,
Ebben a kerekesszékben.

Sorszám: 2019/011.
Pályázó neve: Matos Sára Anna
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Osztályfok: 12.A
Felkészítő: Farkasné Bekes Rita

Legszebb sötétség

Színeidet ha látni többé nem is tudom,
Akkor is érzem a buzgó lényedet,
Végül is, sosem kellettek hozzá színek,
Hogy mindenütt felismerjelek.

Szemem ha téged nem is néz,
Szívem attól még a helyén,
Egy nap majd úgyis Rád találok, ki olyan, mint én.

De addig is, itt vagy nekem Te, kit
ha szemem világát el is vették- bárhol észreveszek.
Füstös parfümöd a levegőben száll,
Fülemben rezgő hangod ugyanúgy zeng,
Így is láttalak már, nemlétezőben.

Igen, ez a Te vagytok Ti,
Egy kép, mit elképzelek, Rólatok,
Kik a szürkeségben nem hagytok elveszni,
Ti! Akik fontosak nekem,
és akiket elképzelek,
S bármikor, bárhol megismerek.

Ha nem vagytok itt, hiányzik a szavatok,
Hisz ez az, ami számomra mindig is utat mutatott.
A sötét többé már nem ijeszt meg,
Mert vagytok nekem Ti, akiket
magam körül érezhetek,
S így sosem maradok egyedül a vaksötétben.

Mint aki világát veszítette,
-olyan vagyok, azt hiszed.
De engem már nem kell vezetni többé sehova se,
Elég nekem a szívem lüktetése.
Sötét a tengerem, hang a horgonyom,
S szorító tenyered az,
mi engem kormányozni tud.

Sokáig kívántam látni a sok színes formákat,
Kértem- csak még egyszer hadd láthassam
azokat a mosolyokat.
De rájöttem szeretteim mosolyát érezni is tudom,
S ez a kincs, mi elfeledteti magányos bánatom.

Anya parfümje sokkal édesebben körül leng,
Minden egyes kézfogás egyre csak melegebb lesz.
Kielezve érzem a legszebb pillanatokot,
S gondolom mégis
a legszínesebb gondolatokat.

Magam körül érzlek titeket, kik
nekem a sötétben megmaradtak,
S kiknek arcát ha csak álmomból is idézem,
A legszebbet az emberben
így mindig is meglelem.

Sorszám: 2019/012.
Pályázó neve: Pirisi Gréta
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Osztályfok: 12.A
Felkészítő: Farkasné Bekes Rita

Néma kiáltás

Bárcsak hallhatnám még egyszer újra
Egy pillanatra
Hogyan szólt az a kedves kis mondóka,
Amit gyermekként megtanultam.

Bárcsak lenne értelme
Ennek a fél-embernek, aki vagyok,
Én, aki mindenki szemében
Örökké más maradok.

Nem látok mást csak a mindenén áthatoló
Csendet
S nem értem
Így mi értelme ennek!?

Nem látom a világot e kínzó némaságban.
Egy reményvesztett siket-ködbbe burkolt
Alak vagyok, és nem hallom, de sikítok:
"Fáj! Fáj! Kínoz, az, aki vagyok!"

Érzem testem lüktetését,
Ahogy dühöm elsöpör téged és mindenkit.
De hallani nem hallok
Senkit, de senkit.

Miért vagyok más, mint bárki?
Értsen már meg valaki! Akárki!
Ember vagyok. Lélegzem.
Van értelme megkönnyebbülésre várni?

Érzem, hogy nem tűrik az igazi énemet,
Senki sem tanulta meg szeretni a néma-éneket.
Hát halljátok most, kik hallhattok:
Túl sokáig már nem hallgathattok!

Vállaljátok ti is, hogy kik vagytok!
Most legyetek nagyok, hatalmasok!
Kiáltatok, üvöltsetek, mint a vadállatok
Hogy végül megérthessetek.

Én már nem leszek más,
Ülök a néma csendben
Úgy teszek mint mindig:
Minden rendben.

Belül ugyan tombolok,
Sírok, könyörgök, kiabálok,
Bárcsak értenétek, hogy én segítségért
Némán kiáltok...

Sorszám: 2019/013.
Pályázó neve: Bedő Hanga
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Osztályfok: 9.
Felkészítő: Petrás Éva

Látás, áldás...

Emlékszem, hogy régen több ezer gyengén látó, illetve vak ember mellett mentem el szótlánul, miközben Budapest forgalmas utcáit jártam. Hiába értem volna rá segíteni nekik akár átkelni az úttesten, csak megvontam a vállamat és sajnáltam őket, amiért ők nem láthatják a világot. Sosem gondoltam bele abba, hogy egy napon olyan dolog történik majd velem, ami miatt az én szemem világa is végleg elsötétül.

Egy szokásosan átlagos napnak indult az a bizonyos hétfő, éppen a kocsiban ültünk és Anyu csak úgy száguldott, hogy időben ott legyünk a reptéren, ugyanis Aput szerettük volna meglepni azzal, hogy kimegyünk elé. Egy üzleti úton volt Franciaországban, több mint két hétig, már alig vártuk, hogy végre a nyakába ugorhassunk, és jól megszorongassuk.

- Legközelebb én ülök majd elől. – fontam össze karjaimat a mellkasom előtt, miközben durcás arcot vágva a visszapillantóba néztem, ahonnan Anya mosolygott vissza egy pillanatra.
- Aki előbb lefoglalja, az fog legközelebb ideülni. – nevetett fel gúnyosan imádott bátyám az anyósülésből, beletúrva nem is olyan rég befestett szőkés-barna tincsei közé.
- Ne legyél ilyen a húgoddal, Márk. – boksolt bele játékosan testvérem vállába. – Néha hagyhatnád, hogy Hanna legyen itt. – monda, majd visszavezette tekintetét az útra. Erre már nem tudott mit válaszolni, én pedig csak nevettem, ahogy lejjebb csúszott az ülésen. Büszkén kihúztam magam, amint elkönyveltem magamban, hogy bizony, következő alkalommal én fogok ott ülni. Az anyósülés mindig is vitatéma volt nálunk, mert egyikőnk sem szeretett hátul nyomorogni. Állandóan marakodtunk, de ahogy ez alkalommal is, általában az idősebbik jött kis győztesként. Az ilyen és egyéb hasonló létfontosságú veszekedéseink miatt sokan azt hitték, hogy utáljuk egymást, de persze ez sosem volt így. Igaz, mindig cukkoltuk vagy szidtuk a másikat, de ezektől függetlenül imádtuk egymást. Persze ezt nem igazán vertük nagydobra, még a végén tökéletes családnak tartottak volna minket, akik mindenféle problémák nélkül, békésen éltek mindennapjaikat. Ami valljuk be, majdnem akár igaz is volt. Szép család voltunk. Anya, aki az egyik legjobb sürgősségin dolgozó orvos volt egy igen forgalmas kórházban, nap, mint nap életet mentett. Apa, aki egy nagy cégnél tevékenykedett és egyre magasabbra emelkedett a ranglétrán, amivel tény, hogy egy rahedli pénzt keresett, viszont emiatt szinte alig láttuk. Márk, aki tánciskolába járt, tehetséges volt, gondoskodó, és nagyon szerethető. A nagymenő külseje ellenére, volt egy másik arca is, amit rajtunk kívül senki sem ismert. A kissé önbizalom hiányos, stresszes, törékeny énjét még a legjobb barátja elől is rejtegeti. És végül én, a pozitív, könnyen barátkozó humorzsák, aki sokszor még ahhoz is lusta, hogy otthon elmenjen a hűtőig. Volt egy barátom is, akit nagyon szerettem, már lassan 2 éve, hogy együtt voltunk. A suliban elég sok barátot szereztem, akikről sosem gondoltam, hogy ez a baráti kötelék valaha megszakadna. De ami ezután történt, sok mindenre ráébresztett... Szóval tipikus mintacsalád voltunk, hatalmas és szép házzal, mindenki szeretett minket, megvolt mindenünk, amire szükségünk volt, boldog életet éltünk.

Démon, a kutyánk is ott csücsült az autóban, mint mindig, ő is hátra volt számúzva mellém és fejét az ölembe hajtva az igazak álmát aludta. Mosolyogva könyököltem fel a kis párkányra és bámulni kezdtem az autópályán haladva a mellettünk elsuhanó fákat, autókat, motorosokat, kamionokat, meg úgy a külvilágot.

-Jézusom!

Csak ennyi maradt meg az emlékeimben. Egy hangos, kétségbeesett sikítás, a mellkasomat majd átszakító szívem heves dobogása, és rettegés úgy, hogy fel sem fogtam, mi zajlik körülöttem. Olyan gyorsan történt, mégis máig fel tudnám idézni magamban azt a fülsüketítő hangot, amikor Anya fejvesztve a fékre tapos, majd kiáltások közepette az autónk nekicsapódik valaminek.

Fogalmam sincs, mennyi idő telt el, mire felébredtem. Egy puha ágyban feküdtem, meglepően kényelmes volt, ahhoz képest, hogy egy kórházi ágyról van szó. Éreztem a lélegeztető gépet, na meg a sok-sok zsinórt, ami ripityára törött testem valamennyi porcikájából állt ki. És ott volt a szemem. Nagy erőfeszítés kellett ahhoz, hogy ki tudjam nyitni a szemeimet. Semmit sem láttam, de nem is kezdtem pánikolni, hiszen még nem is tértem magamhoz teljesen. Ott volt velem valaki, aki a kezemet szorította, majd mikor észrevette, hogy ébren vagyok, szívszaggató, mélyről jövő sírásba kezdett. Apa volt az. Éreztem.

Órák teltek el, de senki nem mondott semmit. Nem értettem, hogy mégis mi folyik itt. Apám sírt, én nem láttam, minden sötétbe burkolózott körülöttem és kezdtem egyre jobban kétségbe esni. Talán egész eddigi életem során nem féltem annyira, mint azokban a percekben. De miután közölték velem, hogy mi történt. Éreztem, hogy összetörik bennem valami. Valami, amit már soha, senki nem fog tudni összerakni. Éreztem, ahogy patakzottak könnyeim az arcomon. Igazságtalannak tartottam, hogy ők haltak meg és nem én. Még szegény mopszunk is túlélte a balesetet, bár az egyik hátsó lábát amputálni kellett, hogy életben maradhasson. Ez az egész úgy, ahogy van hihetetlen, ép ésszel nem tudtam felfogni, hogy miért épp akkor történik mindez, amikor mi is ott vagyunk. Az autópálya melletti vonatsínekről kisiklott egy teherszállító vonat, egyenesen rá az útra, majd bele az előttünk lévő kamionba. Mindez másodpercek leforgása alatt történt, így Anya nem tudta időben lereagálni a dolgot. Vagy százhússzal telibe behajtott a kamionba. Azon a napon életek, családok mentek tönkre, ugyanis nem csak mi voltunk részesei a katasztrófának. Egy hatalmas tömegbalesetté alakult az egész pillanatok alatt. Ha Márk nem lett volna olyan makacs és engedett volna előre ülni, akkor valószínűleg most ő lenne az, aki virágokat hordozna az elszórt hamvakhoz, nem pedig én.

Ahogy teltek a napok, majd hónapok, aztán az évek, úgy vesztettem el az embereket is magam körül. Szinte mindenkit. A barátom a két éves fordulónk napján csak úgy eldobott, mint valami rongyot. Akiket a történetek előtt barátoknak neveztem, sorra távolodtak el tőlem, míg szinte mindenki otthagyt. Csak pár ember maradt, aki képes a szinte már elviselhetlenné vált szürke személyiségemet elviselni: Rebeka, akit mindig is a legjobb barátnőmnek neveztem, Bence, a legjobb fiú barátom, Apa és a pszichológusom, a húszas éveiben lévő Andi. Ja, és persze Démon, aki 3 lábbal is boldogan futkározik fel-alá a házban. Mostanra már én is szinte gond nélkül mászkálok, a tájékozódás csak friss vakként okozott számomra nehézséget. Apa épp emiatt is ajánlotta fel, hogy a földszinti vendégszobát berendezhetnék nekem, hogy leköltözzek az emeletről. Viszont nekem eszem ágában sem volt otthagyni azt a szobát, ahogyan bármit is megváltoztatni a házban, maximum, ha nagyon szükségeltetett. A szobámban még akkor se. Mindent úgy hagytam, ahogyan a baleset előtt is volt. Egy gyertyatartót sem vagyok hajlandó elmozdítani. Semmit. Bár nem látok, így is a legkisebb változást is észlelem magam körül. Nem becsültem meg eléggé azt, amim volt. Sosem gondolná az ember, hogy egyszer elveszítheti a látását és soha többé nem veheti szemügyre a vakító napsugarakat, a felhőket, az esőcseppeket, a színeket, a fákat, az arcokat... Összességében mindent, ami mindennapos látványt nyújtott. Nem látom, hogyan változtak a családom tagjai, akiket, alpból nagyon ritkán láthattam, mivel külföldön élnek, az a kevés barátom, akik velem maradtak, és Apa. Pedig szörnyen kíváncsi vagyok rá. Hogy is ne lennék. Na meg én. Vajon milyenné váltam az elmúlt három év során? Csúnyább lettem? Talán szebb? Bár inkább az előbbi, magamból kiindulva. A szemeim vajon miként festenek? Tényleg olyan hátborzongatóan üveges lenne a tekintetem? Hogy állnak az új ruháim, vagy egyáltalán hogy néznek ki? El sem tudom képzelni,

hogy milyen lehet azoknak, akik eleve vakon jöttek a világra. Kíváncsi lennék, vajon ők hogyan képzelik el a formákat, a színeket és minden mást. Nekik rosszabb, vagy nekem? Ők sosem tapasztalhatták meg a látást, így nem hiányzik ez a szerves rész az életükből, maximum vágyódnak utána. És én, aki elveszítette létének egyik legfontosabb kincsét? Szinte már lehetetlen e nélkül élni, az egész életemet megkeseríti az állandó színtelen sötétség, melyből nagyon úgy tűnik, hogy nem találok már kiutat. Hiányzik az, amikor a boldog, mosolygó arcokat láttam magam előtt, a villámokat, a csillagokat, a reggeli forratagokat a városban. Régen ezek mind jelentéktelen apróságok voltak számomra, ma pedig már bármit megadnék azért, hogy akár egy percig is láthassam őket.

Viszont ott van a fülem. Eleinte azt hittem, hogy totál el leszek veszve még a saját környezetemben is, vagy a váratlan érintések, illetve megszólítások óránként fogják rám hozni a szívrohamot. Mindig is ijedős típus voltam, de ez az időszak csak felerősítette bennem ezt a tulajdonságomat. Aztán egyre gyakrabban azt tapasztaltam, hogy sokkal érzékenyebb lett a hallásom, még a legapróbb szöszmötölést is kiszűrom. De a tájékozódásban sajnos ez nem nyújtott túlzottan nagy segítséget. Régebben akárhányszor csak felálltam például a kanapéról, mindig odanyúlt hozzám valaki, hogy segítséget nyújtson, amit valljuk be... Nem igazán tudok elviselni. Gyűlölöm, hogy még mindig vannak olyan dolgok, amikben segítségre szorulok. Már-már megalázó. A házon kívül máig lehetetlen egyedül tájékozódnom, ezért muszáj, hogy valaki mellettem legyen. Szerencsére a házban mostanra már úgy mozgok, mint amikor még tisztán láttam. Mindig figyelek arra, hogy kezeim minden egyes mellettem elhaladó dolgon végigcsússzanak. Ennek köszönhetően tudom, hol vagyok éppen. Már az emeletre vezető lépcsőn is gond nélkül közlekedek, akár lefutni is le tudnék, de inkább nem játszom a tűzzel. Olykor eszembe jutnak a régi, boldogabb idők, amikor Márk mindig ellopta a plüссеimet és az egész házat körberohangáltuk. Ahogyan Anya mosolyogva figyelt minket. A bátyám széles mosolya, és az olyankor megjelenő kis gödröcskék az arcán. Tündéri srác volt, mindenki imádta. Szeretném ismét szorososan átölelni őket, érezni azt a belőlük áradó szeretetet, ami bármikor le tudta nyugtatni az embert, történt bármi is. Hiányoznak a közös karácsonyozások, amikor a kanapén ülve egyszerre ordítottunk fel, amiért a film közben mindig a mondatok felénél bevágták a tizenöt perces reklámokat. Hiányoznak. Nagyon. Bármit megtennék azért, hogy újra láthassam őket...

A külvilág felé sosem mutatta ki, de Hannát jobban megviselte látásának és két számára pótolhatatlan személynek elvesztése, mint azt bárki is gondolná. Napjait az ágyán fekve töltötte, bámulva a végtelen sötétségbe, azon agyalva, hogy miért pont vele történik mindez. Esténként pedig könnyek közt aludt el. Még az apukájával is sikerült elhitetnie, hogy jól van, csak szeretne egyedül lenni. Pedig nem volt jól. Nagyon nem. Sőt, inkább napról napra csak rosszabbodott az állapota. Minden egyes nap végén azt remélte, hogy ez csak egy szörnyű álmom, és másnap reggel arra fog ébredni, hogy a szomszéd szobában Márk hangosan bömbölteti a zenét, anyukája palacsintájának illata belepiti a házat, és mikor kinyitja a szemét, a nap sugarainak fényét látja, ahogy beteríti a szobáját, és Démon álmosan nyújtóztatja négy kis mancsát a pokrócon. De ez sosem következett be. Aztán ahogy közeledett az év vége, úgy érezte, nem bírja tovább. Túl sok mindent vett el tőle az élet. Majd december utolsó napján, szilveszter estéjén végleg beadta a kulcsot.

Aznap este az édesapja csak egy röpke fél órára hagyta el a házat, hogy boltba menjen. De a lány számára ennyi idő pont elég volt ahhoz, hogy teljesítse vágyát. Nem kellett hozzá más, csak egy pohár víz és az ágya alatt rejlő kis doboz, mely a végtelen boldogságához vezető tablettákat tartalmazta.

- Csak hat darab... - mondta halkán, majd bevette az elsőt. Aztán a másodikat és a harmadikat is. Hogy félt-e? Persze, hogy félt. De elég volt csak felidéznie magában édesanyja és testvére arcát, és már le is nyelte a negyedik pirulát. Már csak kettő van hátra. Majd szétrobbant a feje

a fájdalomtól, émelygett, már majdnem ledőlt az ágyáról, de nem érdekelte, hisz ekkor már közel volt a célhoz. Bevette az ötödiket is. Már-már öklendezett, ezért pár percre megállt, és vett egy mély levegőt, majd bevette az utolsó kapszulát is. Még utoljára gyengéden magához ölelte a mellette nyüsztő kutyust, majd végleg elment. Egy jobb helyre került, ahol ismét látott, és egy örökkévalóságon át ölelhette anyját és bátyját. Csak egy pendrive-ot hagyott az íróasztalán, ami két hangfelvételt tartalmazott az apja részére. Az egyikben a megbocsátását kérte, amiért már hosszú évek óta akkora terhet nyomott a vállára. A másikban pedig azt kérte, hogy egyetlen egy mondatot véssenek a sírkövére:

„Becsüld meg azt, amid van, mert egy pillanat is elég, hogy elveszíts mindent. ”

Sorszám: 2019/014.
Pályázó neve: Pásztor Bettina
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája
Osztályfok: 12.A
Felkészítő: Herczeg – Magó Marianna, Sebestyén Erika

Egy elfogadóbb világért: a barátság

Hétfő van, most kezdődik meg egy újabb hét. Egy lelkes kislány készülődik az új iskolába. Tele van izgatottsággal és félelmekkel. Egy új közösségbe fog becsöppenni. Egy új időszámítás kezdődik életében.

Az úton kérdések sokasága foglalkoztatja:

- Vajon jó lesz minden és lesznek barátaim? Nem fognak bántani? – kérdezi a kislány anyukájától, aki mosolyog, megsimogatja lánya arcát, majd magához öleli, és azt mondja:
- Minden rendben lesz, Adélkám! -majd elkíséri az iskolába és bemennek az osztályterembe. Becsöngettek, a tanárnő is megérkezett. Adél és anyukája a tábla előtt állnak szemben az osztállyal. A tanító köszönti az új növendéket és édesanyját, majd megkéri az új diákot, hogy mutakozzon be az osztálynak, így hát kissé félve, de elkezd beszélni:
- Sziasztok, Adél vagyok 12 éves, szeretek énekelni, rajzolni és a kutyámmal játszani. Különleges vagyok, ezért az előző iskolámban bántottak, nem voltak barátaim, és ezért nagyon szomorú voltam. Down szindrómás vagyok, remélem, itt jól fogom magam érezni és lesznek barátaim. Nagyon sok szeretetet tudok adni, és nagyon örülök, ha vissza is kapok!

Majd az osztály is hangosan köszöntötte őt:

- Szia Adél mi is különlegesek vagyunk és mind a barátaid leszünk.

A lány csak mosolygott majd leült egy üres helyre, Timi mellé, aki kerekesszékes. Az anyuka elbúcsúzott, majd hazament, mivel látta, hogy lánya beilleszkedett és sugárzik az arcáról a boldogság. Adél egy pillanatra elszomorodott mikor az anyukája otthagya, egy kicsit idegennek érezte az új helyet. De végül mindenki barátságos volt. Egész nap rajzoltak, beszélgettek, játszottak énekeltek és nevettek a gyerekek, pont, amit Adél a legjobban szeret. Mikor az anyukája ment érte nap végén, elmesélte neki, hogy milyen jól érezte magát az új barátaival.

Ebben az osztályban nagyon jól teltek az iskolai évek és Timivel nagyon szoros barátságban maradtak. Együtt mentek középiskolába és egyetemre is. Mindenki irigyelte a barátságukat.

Timi megismerkedett egy fiúval. Adél elszomorodott, hogy ezek után el fogja hanyagolni a barátnője, de Timi nem hanyagolta el, mert neki mindennél fontosabb a barátságuk. Az egyetemen közösen eldöntötték, hogy egy alapítvánnyal más gyerekeknek is szeretnének lehetőséget adni egy ilyen barátságra, sok szeretetre és lehetőségekre. Adél a különleges gyerekeknek sokat énekelte és előadásokat is tartott.

Végül az alapítványhoz olyan sok adomány érkezett, hogy az ehhez hasonló gyermekeknek különböző kívánságaikat teljesíteni tudták, sok szeretetet adtak, de annál többet kaptak vissza. Így a barátságuk sohasem szakadt meg.

Sorszám: 2019/015.
Pályázó neve: Fröhlich Noé
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Osztályfok: 10.A
Felkészítő: Bedőné Okner Ildikó

A Dadodogó

Egyszer volt hol nem volt, valahol a sűrű erdők és magas hegyek után Zagyvaszántón is túl, az M3-as 48. kijáratánál a körforgalom után jobbra, vad regényes vidéken, gyönyörű palotában élt egy király. A királyt nagyon szerette mindenki a birodalmában, semmiben nem szenvedtek hiányt alattvalói. De nem volt mindig ilyen leányálom az országban. Engedjék meg hogy elmeséljem, egy dadogó fiú történetét.

Réges-régen egy szegény ország egy kisházában megszületett egy kis gyermek, de ez a gyermek több volt, mint azt hinnék, sajnos meg is fizette az árát. Telt múlt az idő a kisgyermek szépen lassan cseperedett fel, Egyik nap mikor indult az iskolába találkozott osztálytársaival, megkérdezték: -Hé! Peti, te miért nem beszélsz soha?

Kérdésüket ugyan halva nem válaszolt. A fiúk nagyon mérgesek lettek, hiszen ők voltak a báró unokái,- mi joga van ennek a paraszt gyereknek nem felelni a kérdésünkre?

Ezután az egyik kis rosszcson elvette Peti sapkáját és elfutott vele. Peti nem foglalkozott vele hiszen tudta, hogy nem lesz vele előrébb, ha utána fut, Beérték az iskolába, megkezdődött a tanítás. A tanárnő osztályba lépve az igen csak balsejtelmű szavaiba kezdett miszerint -remélem mindenki felkészült mára. Ezek a rosszcson fiúk kaptak is az alkalmon, mondták is a magukét, -Tanárnő! A Peti egész úton ide azt mondta, hogy maga egy rossz tanár és elege van már az irodalom órából. Mivel a fiúk nagypapája befolyásos ember volt nem kérdezte meg Petit hanem kihívta felelni. -Petike, ha ilyen nagy a szád kérlek számolj be az előző órán tanultakból! -Re rendben en tanárnő. -Te gúnyolódsz velem? Rendben Péter akkor ez egyes és most beállsz a sarokba és egésznap ott leszel, közben elgondolkodhatsz rajta, hogy hogy kell beszélni a tanárnővel. Az egész osztály nevetésben tört ki.

A nap végén Peti elindult haza, otthon az apja várta a kapuban. -Peti! A tanárnőd mondta, hogy ma kibeszélted a háta mögött és kigúnyoltad.

Mire megtudta volna magyarul, apja keze már lendült. A fiú egy szót sem szólva bement a szobájába és elkezdett rajzolni, lerajzolta az érzéseit. Ez így ment évekig. Telt múlt az idő, a kis Péter felcseperedett, akkoriban háború dúlt az országban, hiszen kiszagolták, hogy gyenge az ország. Mit volt mit tenni jelentkezett katonának. A kiképző táborban sokat piszkálták dadogása miatt, de nem érdekelte, hiszen tudta, hogy ő a hazájáért fog harcolni. Miután kiképezték, mentek a hegyekbe harcolni. Nem láttak senkit, hatalmas köd volt. Egyszer csak a semmiből ordibálás hallatszódott. Mint az eső, úgy zúdult rájuk az ellenség. Az emberek visszavonulót fújtak, Péter rohant, de a lábát megsértette egy nyíl és nem tudott továbbmenni, egy társa vette észre, de bárcsak ne ő vette lett volna, ugyanis a báró unokája volt az.

Kegyetlenül otthagya a csatatéren, ennek a gaz tettnek nem volt más oka, mint hogy bebizonyítsa, neki senki sem szegődhet ellen. Teltek az órák Péter nem tudott mit csinálni, várt a halálra. Miután már alig érezte a lábát így szólt. -Istenem! Mindenség terememetője aki teremtetted a földet és az eget, kérlek segíts nekem, vedd el a fájdalmamat.

Ekkor azt hallotta hogy ellenség közeleg, betemette földel magát és várt. Pár perc után érezte, hogy valaki hozzáért, de nem csinált semmit. Ezután az idege megfogta Péter kezét és felállította.

egy fehér ruhájú ember ált ott egy hatalmas kardal. Megkérdezte ki ő, de ő csak annyit felelt, hogy ő küldött. Péter nem értette, hogy ki de már alig állt a lábán, ezért nem kérdezett vissza.

Az idegen elvezette őt a hegy szélére, ahol egy kötél volt, megkérdezte, -Mi van ott lelent?

-Majd meglátod. Felelte az idegen, majd dereka köré csavarta a kötelet és leengedte.

A hegy lábánál a sereg tábora volt, a katonák nem értették, hogy jutott le, hiszen azt hitték, hogy meghalt. Megkérdezték, hogy tudott lejönni, ő elmesélte nekik, hogy gyerekkorában anyukája elmesélte neki, hogy van egy Isten, aki teremtett mindent, elmesélte, hogy ehhez az Istenhez imádkozott, aki kettéválasztotta a vizet Mózes előtt, aki befogta az oroslánok száját mikor Dánielt bevetették az oroslánverembe, ahhoz az Istenhez imádkozott, aki egyszülött fiát adta azért, hogy aki ő benne hisz el ne vesszen, hanem örök élete legyen. – Egy angyalal segített nekem lejutni. Az emberek csak itták a szavait, észre sem vették, hogy dadog, csak hallgatták, hogy ki ez a nagy Isten, aki megmentette Pétert.

Másnap ismét fel akartak menni a hegyre, de mielőtt felmentek volna megvárták, hogy Péter imádkozzon az egész csapatért. Miután felmentek ismételen nem láttak senkit, de másodszorra nem dőltek be ennek így nem táboroztak le, hanem mentek előre.

Ismételen hallották a kiáltást, A báró unokája félve gúnyolódni kezdett Péteren. -Mi van Péter? Az Istened nem segít? Péter elbújt és imádkozott. Még végig sem mondta, amikor fájdalmas ordításra lettek figyelmesek, az ellenfél csapatai leprások lettek. Ordítva elfutottak, de az ünneplés közepette a Báró unokája felordított és összeesett. Megvizsgálták és kiderült, hogy ő is leprás lett, kérlelte Pétert, hogy imádkozzon érte. Péter imádkozott érte és a lepra eltűnt. Híre ment az országban ennek a csatának. Mindenki mesélte mindenkinek, hogy az a Péter, akit kicsúfoltak megverték, ezzel az emberrel Isten van.

Pétert megkoronázták és ő lett az egész ország királya.

Azóta is ő uralkodik az országban, ha azóta meg nem halt.

Sorszám: 2019/016.
Pályázó neve: Jámbor Piros
Intézmény: Dusnok-Fajsz Általános Iskola
Osztályfok: 5.a
Felkészítő: Gorbay-Nagy Éva

Rövid esti mese a tolltartóról

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy rózsaszín flitteres tolltartó. A boltban a polcon nagyon várta a többi tolltartóval együtt, hogy valaki megvegye.

Ki is választotta egy rendetlen kislány. Nem vigyázott rá, összefirkálta, és bele is hegyezett. A többi tolltartó az osztályban ezért csúfolta, piszkálta őt, elfordultak tőle. Nagyon szomorú lett. Egy nap különösen rendetlen volt a gazdája, nem cipzározta be az iskolatáskáját. Kiesett belőle a már koszos díszes tolltartó, lezuhant a földre. Arra ment haza egy másik kislány. Az ő szülei nem tudtak az idén új tolltartót venni. Meglátta a földön heverő flitteres tolltartót. Nagy örömmel felvette. Hazavitte, kimosta és kitakarította.

Boldogok voltak mind a ketten. Sok évig voltak egymás társai az iskolában.

Te is őrizd álmodban tovább a számodra kedves tolltartód, vigyázz rá! Jó éjszakát!

Sorszám: 2019/017.
Pályázó neve: Goór Emília
Intézmény: Dusnok-Fajszt Általános Iskola
Osztályfok: 6.a
Felkészítő: Gorbay-Nagy Éva

Összevesztek a játékaim

Egy őszi reggel rendet raktam a szobámban, s elindultam az iskolába. A három plüssjátékom csak erre várt, azonnal életre keltek: Lufi kutya, Brumi maci és Gyuszi nyuszi. Nagyon jó barátok voltak, együtt játszottak, búsultak, örültek. A legféltettebb titkaikat is elmondták egymásnak.

Egy reggel azonban csúnyán összevesztek.

- Mi lenne, ha kinyitnánk az ablakot, és kiszellőztetnénk a szobát? - érdeklődött Lufi.
- Inkább ne, mert úgyis megfázol, nincs pulcsid! - mondta gúnyosan Brumi.
- Nem is igaz! - mérgelődött Lufi. - Nem is szoktam fázni!
- Dehogynem! - vágta rá a maci.
- Ne veszekedjete! – kérlelte őket Gyuszi. - Nekem is csak mellényem van. Viszont Lufinak van vastag bundája!
- És az baj, ha nekem nincs? - kiáltotta Brumi.
- Dehogysis! Csak nem kellene megbántani Lufit és engem! - ijedt meg a nyuszi a mérgesen néző bocstól.
- Ó, már értem! Szóval baj, ha itt vagyok, és egy kicsit viccelődöm! Tehát menjek el! Oké, viszlát! - monda Brumi, majd nagy mérgesen elviharzott a szoba másik sarkába.
- Ne menj el! - szólt utána Lufi. Majd Gyuszihoz fordult:
– Köszí szépen, hogy megbántottad! - és könnyes arccal ő is egy sarokba húzódott.

A plüssnyuszi pedig sírva fakadt. Elhagyták őt a barátai. Így hát elindult a gyerekszobában. Találkozott egy gyurmával. A gyurma megszólította őt:

- Játsszunk?
- Pont ezt akartam én is kérdezni! - örvendezett a kis nyuszika.

Gyuszi elkezdett játszani a gyurmával, de ügyetlen volt, és beleragadt. Nem győzte magáról levakarni a masszát. Miután újra tiszta lett, ránézett a gyurmára, aki sírva menekült előle, mert nem történt még ilyen vele, hogy ráragad valakire vagy valamire.

-Hát nincs már egy barátom se! – kiáltott fel szomorúan Gyuszi. - Ezt nem hiszem el! Miért avatkoztam olyan bántóan bele ebbe a kis félreértésbe? Mindegy is, mert meg kell keresnem a barátaimat, hogy bocsánatot kérjek, és újra jóban legyünk.

Így hát elindult felkutatni őket a most már kissé rendetlen helyiségben.

Közben Brumi addig vándorolt a szobácskában, amíg találkozott a Barbi babákkal. Így szólt hozzájuk:

- Sziasztok! Játshatok veletek?
- Persze! Teázol velünk? - kérdezték a Barbi babák.

- Miért is ne! - mondta. - Még nem próbáltam ugyan, de talán ez is jó móka!

A lányok elkezdtek teázni, és beszélgettek a divatról, az új sminkekről meg minden csacsкасágról, ami csak történt velük. A medvebocs is csatlakozott hozzájuk, öntöttek neki teát, s a lányok folytatták a beszélgetést. Ám, amikor éppen szürcsölni kezdte Brumi a teáját, megbillent kezében a csésze. Darabokra tört, és a forró ital a bundájára borult.

- Áuuu! - jajdult fel a medvécske.

- Ne! Az értékes teáskészletem! - sikoltott fel az egyik Barbi. - Összetörted!

- Bocsánat! Nem akartam! -szomorodott el Brumi, és szégyenkezve nézett lefelé.

- Menj el, légy szíves, s ne lássunk többé! -küldték el sírva a leányok Brumit.

- Rendben! - mondta szipogva, és elfutott.

Leült egy párnára, majd így morfondírozott:

- Ezt nem értem. Egyszer összeveszek a barátaimmal, aztán ártok másoknak. Egyáltalán miért húztam így fel azon magam, hogy Lufin vastagabb a bunda, mint rajtam? Mindegy is, meg kell keresnem Gyusziékat, és bocsánatot kell kérnem tőlük! Elindult, hogy megkeresse a szobában a pajtásait.

Eközben Lufi, a játékkutyus észrevett egy egyedül játszó bagolyplüssöt. Közelebb ment, majd megszólította:

- Szia! Játshunk valamit?

- Miért is ne? Mondjuk bújócskát? - válaszolta a bagoly.

- Igen, az jó! Én számolok! - lelkesedett, majd elkezdett a kutyus számolni - Egy, kettő, három!

Amíg a kutyuska számolt, addig a baglyocska felszállt egy közeli, díszes, magas szekrény tetejére. Igen ám, de nem ment eléggé hátra a falhoz, ezért amikor elszámolt Lufika harmincig, és fölneézett, meglátta a madárplüss füle hegyét. Azon töprengett, hogy jut fel oda, hiszen nincsen szárnya. Dobozokon, könyveken, dísz tárgyakon keresztül mászott felfelé. Éppen csak a szekrény felénél járt, amikor leszállt mellé a bagolyka, és duzzogva ezt mondta:

- Unatkozom, mert lassan mászol. Nem jó így mókázni! - csóválta nagy, gömbölyű fejét. - Most megyek, szia! És nagy szárnyuhogással elröppent messzire, hogy nem is látta őt már Lufika.

Lufi hirtelen megcsúszott, zuhant lefelé. Ám mégis meg tudott kapaszkodni egy icipici csücsökbe. Szapora szívveréssel kiabálni kezdett:

-Segítség! Valaki segítsen! - szállt a szobában kétségbeesett hangja.

Ezt a kiáltást hallotta meg Gyuszi, aki eddig a szoba másik felében kereste, és Brumi, aki az asztalnál kutatta bajtársait. Lélekszakadva rohantak oda a magas szekrényhez, majd egyszerre kiáltottak:

- Lufi! Bírd ki! Megmentünk!

- Brumi! Gyuszi! Siessetek! Nem bírom sokáig! - kesergett a kiskutya.

- Gyuszi! Hozzunk ide párnákat, hogy le tudjon ugrani! - mondta maci a hosszúfűlűnek.

Már egy dombnyi párna hevert a gardrób előtt, mikor feljajdult a plüsskutya:

- Nem bírom tovább! Csúszik a mancsom!

- Engedd el magad! Itt a sok párna, nem lesz semmi baj! - kiabálták reménykedve Gyusziék.

- Rendben! - mondta remegő hangon Lufi, majd elengedte magát.

Csak zuhant és zuhant és zuhant... Lehuppant a párnákra, de nem mozdult.

- Lufi! Hallasz? Térj magadhoz! Épségben vagy? - mondta sírva a plüssnyuszi.

- Sajnálom, hogy megbántottalak! Nem akartam! Nem gondoltam át, mit mondok! Hallasz? - mondta pityergősen a mackóplüss.

Lufinak lassan kezdett nyílni a szeme.

- Gyuszi? Brumi? Itt vagytok?

- Igen, itt vagyunk! Lufit barátai örömkönnyekkel szemükben megölelték. – Sajnáljuk!

- Nem kell semmit sem sajnálni - közölte megnyugtató hangon a kutyus. - Hisz megmentettetek!

Jókedvűen összeborultak, és elmesélték egymásnak, kivel próbáltak barátkozni, mi is vetett véget a játéknak. Megfogadták, hogy többet nem vesznek össze, barátok maradnak örökké...

Délután hazaértem az iskolából, s nagyon csodálkoztam, hogy egy rendetlen szobába toppantam. De így is észrevettem a plüssjátékaim boldog mosolyát, s én is jókedvű lettem. Aki nem hiszi a mesém, járjon utána!

Sorszám: 2019/018.
Pályázó neve: Skaczel-Varga Mira
Intézmény: Dusnok-Fajsz Általános Iskola
Osztályfok: 5.a
Felkészítő: Gorbay-Nagy Éva

A páratlan cipő

Egyszer volt, hol nem volt, amikor még régi szelek fűjtak, volt egyszer egy páratlan cipő.

Ez a páratlan cipő egész nap csak a sarokban gubbasztott. Ám amikor elment előtte egy kisfiú, látta, hogy kettő cipő van a lábán.

Elkezdett töprengeni.

- Engem miért nem hordanak soha?
- Talán azért, mert páratlan vagy- szólalt meg mellette egy cipő.
- Ha nincs párod, miért hordanának? Csak az egyik lábát véded az embernek!- szólt egy másik.

Gondolkodni kezdett.

- Talán igazuk van- mondta halkan.

Elhatározta, hogy útnak ered, és megtalálja a párját. Másnap neki is vágott. Ment, mendegélt, egyszer egy nagy folyóhoz ért. Odament a folyó vizéhez. Csak nézte és nézte a hömpölygő vizet.

- Jaj, hogy fogok átjutni ezen a nagy folyón?

Ezt meghallotta egy hal. Felúszott a cipőhöz.

- Ne aggódj, cipő, megsegítelek, gyere a hátamra, és átviszlek a folyó túloldalára!- mondta a hal. Rá is ült a cipő, és át is vitte őt a hal.
- Köszönöm, kedves hal!

Elbúcsúztak, és a cipő továbbindult.

Ment, mendegélt, odaért egy nagy hegy elé, felnézett, és nem látta a tetejét.

- Jaj, hogy mászom meg ezt a nagy hegyet?

Meghallotta ezt a sas, odarepült a cipőhöz.

- Én szívesen átröpítelek a hegy felett. Csak ülj rá a hátamra!- mondta a sas.

A cipő ráült a sas hátára, és át is repültek a hegy felett. Mikor átértek a túloldalra, megköszönte a cipő, és továbbindult. Ment, mendegélt, egyszer csak egy cipésmesterhez ért. A cipész meglátta őt, megnézte a talpát, látta, hogy nagyon kopott, ezért nyomban készített neki új cipőtalpat. Amikor készen lett, megkérdezte a cipőt:

- Milyen szándékból jársz erre felé?
- Párt keresek magamnak - felelte a cipő.
- Nekem vannak félcipőim, azokat megnézem, hátha van egy olyan, mint te.

Meg is nézte a műhelyében. Talált is egy hozzá illő félcipőt. A cipő megörült, hogy hűséges társra lelt! Boldogan, vidáman rótták most már együtt az országutakat!

Lehet, hogy még most is úton vannak, ha el nem koptak.

Sorszám: 2019/019.
Pályázó neve: Tamás Hanna
Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
Osztályfok: 7.
Felkészítő: Buresné András Szilvia

A mese ereje

Az én történetem egy szegény családban játszódik, ahol egy asszony gyermeket várt. A gyermek megszületett. Amikor az édesanya meglátta a kisfiát, megijedt, mert nagyon nehezen vette a levegőt. Az asszony nem tudta mit tegyen, de aztán a fiú hirtelen felsírt. Nagy kő esett le a nő szívéből, de elszomorodott, hiszen a csecsemő nem volt teljesen egészséges. Az egyik lába nem fejlődött ki. Az anya elgondolkodott, hogy fel tud-e nevelni egy ilyen gyermeket. Nem akarta árvaházba adni, mert szerette. Arra jutott, hogy felneveli és megpróbál rendes, teljes életet biztosítani neki.

A kisfiú gyorsan nőtt, vidám volt otthon. Sajnos az óvodába senki sem akart vele játszani a lába miatt. Kicsúfolták, többször bántották, viszont otthon szeretett anyukájával lenni. Ő mindig biztatta, hogy sohasem lehet feladni, álljon ki saját maga igazáért. A fiú abban lelte boldogságát, mikor az anyukájával leültek a kandalló mellé és minden nap elmondott az asszony egy mesét neki. Az óvodai évek lassan elteltek, ahol ő volt a legokosabb és mindenben a legügyesebb. Már örült, hogy nem kell gyerekek között lennie, akik mindig a lábát bámulják, hogy vajon baleset történt-e vele, vagy így született. Anyukája közölte vele, hogy iskolába kell járnia. Az első iskolai nap nagyon nehéz volt neki, mert minden gyerek, aki mellett elment, azt nézte, hogy sántikál a két mankójával. Sajnos nem vették fel sok iskolába testi fogyatékosága miatt, de nem adta fel édesanyja. A városban végül is volt egy iskola volt, ahová felvették. A napok teltek- múltak, a fiú csak a tanulással foglalkozott. Nem voltak barátai, a háta mögött mindenki róla beszélt. Aki az iskolában beszélt vele, azok a tanárok voltak. Észrevették, hogy rendellenessége ellenére nagyon okos, van érzéke a tanuláshoz. Év végén mindenkől jól teljesített, de még most sem játszott vele senki. Nemhogy nem játszottak vele, hanem még mindig fenn állt a fogyatékosága miatti megkülönböztetése. Az tartotta benne a lelket, amit édesanyja mondott neki. Adódott egy lehetőségük művészeti igénylésére, ami megkapása után merőben megváltoztatta az életvitelét.

Teltek az évek, a fiú egyre nagyobb és nagyobb lett. Már hetedik volt, mikor egy nap hazament és az édesanyja betegen feküdt az ágyban. A fiú megijedt, segítséget akart kérni, de mondta neki édesanyja, hogy egy apró kis megfázás. Aznap édesanyjának nem volt ereje mesét mondani. A fiú nem akart mese nélkül lefeküdni, hiszen neki az adta a biztonságot, és az jelentette számára az édesanyja és közte lévő köteléket. Este így ő mesélt egy történetet. Másnap boldogan ment iskolába, bár aggódott anyukája miatt. Az esték több héten keresztül így mentek, de az édesanyja ereje egyre jobban elfogyott. A kis megfázásból az anya sokáig nem gyógyult. Egy este viszont összeszedte minden erejét és egy mesét elmondott a fiának. A mese arról szólt, hogy sohasem lehet feladnia, és ha nagy veszteség éri, nem áll meg az élet, gondoskodnia kell magáról. A legfontosabb pedig az volt, hogy bármilyen is vagy, az édes anyukád szeretni fog mindörökké. Másnap reggel a fiú felkelt, egy puszit nyomott anyukája arcára és iskolába ment. Mire hazaért, az édesanyja meghalt. A fiú hiába hívta a mentőket, már nem tudtak rajta segíteni. A fiú összetört. Nem ment sokáig iskolába, de minden nap imádkozott és elmondott egy mesét,

ami édesanyjára emlékeztette. Ez az időszak nehéz volt neki. Azt érezte, hogy az élet mindent elvett tőle, nincs semmilyen öröm az életében. Eszébe jutott az utolsó mese és összeszedte magát. Gondoskodni tudott magáról éppen megvolt a mindennapi adagja ételből, italból, de anyukája borzalmasan hiányzott neki. Nélküle az életébe egy nagy úr volt. Gimnáziumba, főiskolára meglepő módon azonnal felvették. Nagyon sokat tanult, kitűnő volt és volt rengeteg barátja, de a megélhetése nagyon nehezen ment, alig volt mit ennie. Ahogy elvégezte tanulmányait, munkát keresett, de súlyosan megbetegedett. Nagyon rettegett, hogy úgy jár, mint édesanyja. Több hónap gyengélkedés után csoda történt, a fiú teljesen meggyógyult. Este egy mesét mondott és lefeküdt. Felvették egy vállalkozásba, ahol papírmunkát kellett végeznie. Itt egy gyönyörű lánnyal ismerkedett meg. Eleinte csak barátságnak indult, de a fiú szeretni kezdte a lányt. A lány is viszont szerette őt, de a fiút elhelyezték külföldre. A kapcsolatuk nem bírta ki, a fiú összetört. Erre fél évre a fiú megismerkedett egy másik lánnyal. Első látásra beleszeretett. Öt évig voltak együtt, majd a fiú eljegyezte a lányt, a lány igent mondott. Egy év múlva összeházasodtak. Külföldön éltek, a fiú nagyon jól keresett, minden megvolt az életében, kivéve az, hogy nem láthatta az otthonát. Így úgy döntöttek, visszaköltöznek családjával együtt Magyarországra.

A fiú élete megváltozott. Azt a kisgyereket, akit mindig csúfoltak, bántottak mássága miatt, aki szegénységben élt, most gazdag lett, szerető feleség és gyermek veszi körül. Csak egyetlen egy dolog nem változott, hogy minden este elmond egy mesét édesanyjára gondolva, hogy boldogságban éljen ott fenn és tudja, hogy a fia boldogságban él.

Sorszám: 2019/020.
Pályázó neve: Hangyási Hanga
Intézmény: Nagyszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
Osztályfok: 7.
Felkészítő: Buresné András Szilvia

Panka története

Egyszer volt egy Renáta nevű 18 éves lány, de a barátai csak Reninek becézték. Pár utcával arrébb pedig, egy szintén 18 éves Ádám nevű fiú élt a családjával. Reni és Ádám egy kávézóban ismerkedtek meg, majd két év múlva összeházasodtak. Renáta nem sokkal később megszülte Benit. Beninek két éves korában az volt az egyik kívánsága, hogy legyen egy kisöccse, így született meg Virág.

Egy unalmas vasárnapon Benett 15 és Virág 12 évesen ültek a szobájukban. Beni számítógépezett, míg Virág a kedvenc könyvét olvasta. Egyszer csak a szülők kihívták őket a szobából és örömteli mosollyal az arcukon elmesélték a nagy hírt, hogy kisöccsük fog születni. Kíváncsian várták, hogy mi lesz a két tini reakciója. Vajon fognak neki örülni, vagy talán csalódottak lesznek? Hál Istennek megnyugodhattak, ugyanis Virág és Beni széles mosollyal az arcukon mondták:

- Végre lesz kisöcsénk!

Négy hónap múlva az édesanya hasán már egyre jobban látszottak a változások. A család összetartott és segített mindenben a terhes anyukának, hogy minél többet tudjon pihenni. Már neveket is találgattak neki. A család esténként összegyűlt és fiú neveket keresett.

- Legyen Tibi! - javasolta Virág.

- Olyan név kellene, ami hasonlít a Benetre! - mondta apa.

- Bence! - kiáltott Beni. Majd mindenki tanácstalanul anyára nézett, aki a telefonját lapozgatta. Virág odahajolt anyja fölé, majd furán a telefon képernyőjére meredt.

- Lány nevek?—szólt kérdő tekintettel Virág.

- Anyai megérzés, de szerintem biztosan lány lesz- válaszolt édesanyjuk.

- Lány?- kérdezte Ádám meglepődött tekintettel.

- Igen, lány- ismételte meg anya.

- De hát az orvosok szerint fiú lesz, drágám!- szólt apa.

- Virágnál is ezt mondták! - legyintett az asszony, majd folytatták a fiúnevek keresését.

Öt hónappal később, miután Renáta megszülte gyermekét, a kezébe adták. Ekkor derült ki, hogy az anyai ösztönök nem hazudtak.

- Na, mi legyen a neve? - kérdezte Ádám a feleségétől.

Az asszony felnevetett, majd halkán mondta:

- Panka.

Panka egészségesen fejlődő egyre nagyobb baba lett. Nem is volt vele semmi baj egészen tizenkét hónapos koráig, amikor is anyja valami különöset vett észre. Édesanyja a konyhában főzött. A konyha pont rá nyílt a nappalira, így az anya teljesen rálátott Pankára, és a rá vigyázó

nővére. Már-már mulatságos volt nézni, ahogy Virág próbálja magára vonni húga figyelmét a csörgő babajátékokkal. Még azt is sorolgatta:

- Panka nézz ide! Panka ezt nézd!

De Panka rá se hederített, csak bámult maga elé, mintha észre se venné nővérét. Ekkor jutott anyjának eszébe egy emlék, ahogy Virág ugyanígy feküdt a szőnyegen, Renáta pedig egy méterre arrébb ment tőle és amerre hívta Virágot, ő elkezdett felé mászni. Ellenben Panka csak hassal a szőnyegen feküdt. Nem minden baba fejlődik egyformán, gondolta magában az anya, és főzött tovább.

Teltek a hónapok és a kislány viselkedésében egyre több apró furcsaságot fedezett fel a család. Játék közben hosszú-hosszú időre képes volt belefeledkezni egy-egy monoton tevékenységbe. Nem nézett a szemükbe, csak elnézett mellettük, amikor beszéltek hozzá. Ami a legfájdalmasabb volt, hogy nem szerette a testi érintkezést, ritkán lehetett rávenni egy-egy ölelésre vagy puszira. Mikor Panka három éves lett, a szülők egyre jobban aggódtak. Panka még mindig nem akart beszélni. Utálta, ha anyja ölebe vette. A nevére sem igazán hallgatott, ha valaki szólt neki. Ebben az évben kezdte az óvodát. Azonban sajnos a szülők csak panaszkodást hallottak az óvónőktől. Panka nem szerette a közös játékokat. Nem beszélt az óvónővel. Nem evett meg semmit. Ha valami baj volt, akkor elbújt egy csendes zugba, ahol senki nem találta meg. A gyerekorvos azt mondta, hogy adjanak Pankának egy kis időt, majd beilleszkedik. Amikor öt hónap után még mindig ugyanez ment, a szülők úgy döntöttek, hogy egy kis időre kiveszik Pankát az óvodából, és a nagymamához viszik, amíg a szülők dolgoznak napközben. Egyik vasárnap az anyukának egy ismerőse Tünde, aki ápolónő, meglátogatta a családot. A felnőttek a nappaliban cseverészték egy-egy kávé mellett, amikor szóba került Panka. A két szülő idegesen számolt be három éves kislányuk cselekedeteiről. Tünde felismerte a tüneteket. Sajnálattal kellett közölnie Renátának és Ádámnak, hogy kislányuk autista. A két szülőnek fogalma sem volt az autista szó fogalmáról. Aggódva vitték kislányukat egy Tünde által javasolt szakemberhez, aki megerősítette Tünde szavait, és felvilágosította őket az autizmusról.

Pankát ezután egy speciális intézménybe kezdték el járatni. A kislány a terápiákra szívesen járt. Szépen fejlődött. Bár betegségét nem lehetett meggyógyítani, tünetei jelentősen csökkentek. Egy év elteltével az anyuka meglepődve tapasztalta, hogy amikor ment Pankáért az iskolába, a kislány puszival üdvözölte. Sőt még egy Hanna nevű jó barátja is lett. A tanárai szerint Panka velük is szívesen beszélt. Megnyugodva fogadták el, hogy bár más, mégis teljes értékű életet élhet. Ehhez szükséges a családja, a környezete, és nem utolsósorban az elfogadó társadalom segítsége.

Sorszám: 2019/021.
Pályázó neve: Greksa Domonkos
Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium, Kalocsa
Osztályfok: 6.b
Felkészítő: Székely Ágnes

Elképzeltem...

Elképzeltem milyen lenne, ha a világ sötét lenne.
Fekete minden előttem, de a fejemben színekben gyönyörködtem.

Valószínű boldog lennék, mert mindent
és mindenkit feltétel nélkül szeretnék.

Elképzeltem milyen lenne, ha a világ csendes lenne.
Nem hallanék senkit, semmit. Az énekszót elképzelni?
Kezemben a hangok láthatóvá válnának,
így érthetőbb lennék sok ember számára.

Elképzeltem milyen lenne, ha az élet hangos zakatolás lenne.
Az egész egy nagy mókuserék, miből kiszállni nehéz.
Kis zaj is megkeveri gondolataimat,
ami sajnos sok ember számára felfoghatatlan.

Elképzeltem milyen lenne, ha Isten kezek nélkül teremtene.
Gyerek fejjel azt gondolom, ez rendkívül kemény dolog.
Elképzeltem milyen lenne, ha a világ elfogadóbb lenne.
Ha én is MÁS lennék, örülnék, ha kis világomban nem egyedül élnék.

Elképzeltem, milyen lenne, ha egy MÁS ember a barátom lenne.
Beszélgetnénk színekről, hangokról és egy nyugodt világról.

Sorszám: 2019/022.
Pályázó neve: Répási Balázs
Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium, Kalocsa
Osztályfok: 6.b
Felkészítő: Székely Ágnes

Egy vidám nap az óvodában

Bementem az óvodába,
játszottam a Gyurikával.
Hazamentem, dicsekedtem,
Édesanya kérdezgette:

-Mért játszottál Gyurikával?
-Mért játszottam Gyurikával?
Legjobb gyerek az oviban!
-Olyan furi szegény gyerek,

mondja anya kételkedve.
Nézek nagyot, mért mondja ezt?
-Tudod, Gyuri más, mint te vagy,
Szerencse, hogy nem bántott ma.

-Mért bántana ő engemet?
Anya rázza fejét rendesen,
nem értem, hogy mit akar most.
-Ő egy sima ovis gyerek.

Igaz, saját néni segíti,
a hangos zenét nem szereti.
De igaz szívű barátom,
szeretjük mi, óvodások.

Felvetődik most én bennem,
miért más a Gyuri gyerek?
Minden gyerek egyforma,
mert szereti a cukrokat!

Sorszám: 2019/023.
Pályázó neve: Nagy Molli
Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium, Kalocsa
Osztályfok: 5.b
Felkészítő: Székely Ágnes

A fogyatékkal élőknek is lehetnek érzéseik?

Hmmm, igen. A jó válasz: igen. Mindenkinek vannak érzéseik.

Én most egy olyan emberről fogok írni, aki ugyanolyan, mint bárki más, csak neki van egy különleges betegsége is. 10 éves koráig sokat volt a szabadban és nagyon szeretett a BARÁTAIVAL játszani. Azért emeltem ki, hogy a barátaival, mert neki is vannak, mint ahogyan mindenki másnak. Amikor a parkban bújócskáztunk és fogócskáztunk, arra gondoltam, milyen jó lenne Almával, a szomszéd kislánnyal és kutyusával, Pannival játszani. Az ajtóhoz értem és láttam, hogy valami baj történt vele.

Aki eddig vidáman szaladgált, most a játékmaciját szorongatva egy kerekesszékekben ült. Panni, a kutyus állandóan körülötte ugrált, el sem mozdult kis gazdája mellől. Senki sem tudta elképzelni, mi lehet Alma baja, egyáltalán mi történt vele. Azt gondoltam, talán eltört a lába, de hamar rájöttem, hogy nem lehetséges, hiszen egyik sincs begipszelve. Sejtésem sem volt, mi történt Almával, miért és meddig ül abban a fura székben.

Hazamentem és megkérdeztem mamitól, mi történhetett a szomszéd kislánnyal. Mi a csudát keres abban a kerekesszékekben? A mamám erre csak azt felelte, hogy beteg lett örök életére. Nagyon elszomorodtam ettől a borzasztó hírtől. Azon az estén zokogva aludtam el, és arra gondoltam, mennyire rossz lehet Almának. Ő most már csak a szobából nézheti, ahogy mi a fiúkkal focizunk a téren.

Másnap nem jött iskolába, és harmadnap sem. Ez így ment egy hónapig. Elhatároztam, megkérdezem, mi az oka ennek a sok hiányzásnak. Az jutott eszembe, hogy talán a betegsége olyan súlyos, hogy amiatt maradt otthon. Egyik délután bekopogtam hozzájuk, az anyukája nyitott nekem ajtót. Köszöntem és megkérdeztem, hogy bemehetek-e. Azt mondta, most nem alkalmas. Eléggé elkeseredetten mondta, így már nem is mertem rákérdezni, miért nem. Hazaballagtam, otthon megcsináltam a leckém. Mama látta, milyen szomorúan csuktam be magam után az ajtót. Utánam jött, pár órát beszélgettünk Almáról.

Megtudtam, hogy betegsége miatt mozgássérült lett. Sírva fakadtam, pedig én ritkán sírok! Megkérdeztem a mamámat, hogy miért nem jár iskolába több mint egy hónapja. Elmagyarázta. Ahogy nekünk, egészséges gyerekeknek van iskolánk, nekik is van saját speciális sulijuk, ahol ők tanulnak. Talán akkor értettem meg igazán, hogy milyen súlyos is ez az egész. Nem akartam elhinni, hogy mindez Almával történt.

Reggel az iskolában a fiúk - szokás szerint - megint összevesztek valamin és egyikük azt mondta a másikra, hogy „te fogyatékos”. Erre én dühösen közéjük léptem és azt válaszoltam:

- Ne dobálózz olyan szavakkal, amik nem tudod, mit jelentenek! Csak akkor mondj valamit, ha tudod az igazi jelentését! Szép napot!

Senki sem értette, miért gurultam be ennyire és mit akartam ezzel mondani. Az egész osztály látta, ahogy szembeszállok a nagyokkal, pedig én voltam a puhány gyerek az osztályban. Eltelt egy év, Alma újra velünk játszott. Amikor fociztunk, ő volt a bíró.

Visszatérve a címhez, igen, a fogyatékkal élők aranyosabbak és kedvesebbek, mint egyes egészséges emberek. IGEN, NEKIK IS VANNAK ÉRZÉSEIK, nem csak nekünk.

Sorszám: 2019/024.
Pályázó neve: Vajda-Rigó Gergő
Intézmény: Nagyszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium, Kalocsa
Osztályfok: 5.a
Felkészítő: Székely Ágnes

Tudással az álmokért

Egyszer volt, hol nem volt, élt valahol egy Tomi nevű kisfiú. Szegény mozgássérültem született. Szülei sokat foglalkoztak vele és korán észrevették, hogy tehetséges a gyerekük, akit a robotika világa érdekelt.

Tomi – attól függetlenül, hogy kerekesszékekben élt – nagyon okos kisfiú volt és egyre inkább érdekelte a tudomány. Telt-múlt az idő, Tomi az érettségi után ösztöndíjat kapott a Magyar Tudományos Akadémiára.

Tomi már az első fizika óráján összehúzódozó kezet csinált, akkor döntötte el, hogy robotikával szeretne foglalkozni. Mivel ösztöndíjjal járt iskolába, kapott egy garázst, amiben tesztelheti építményeit. Megfogalmazódott benne fő célja: hogy saját lábán járjon. Visszaemlékezett, amikor az apjával szétszerelték a számítógépet és egy mozgó autót építettek belőle.

Tomi egyik nap épp reggeliért indult, amikor az utcán találkozott egy sánta kutyával. Megsajnálta, hazavitte, és ha már reggeliért indult, a kutya a Bundás nevet kapta. Otthon a kutyával együtt kezdett el kísérletezni. A hosszú és kitarató munka meghozta eredményét, a nap végén Tomi felkiáltott: Hurrá! Sikerült! A műszerei segítségével és egy csip programjával a kutya lába tökéletesen működött. Még aznap este egy adatlapot küldött a vezetőség felé. Eldöntötte, hogy az ebet magánál tartja, így Bundás lett a garázs őrzője.

Tomi napjai innentől egyhangúan teltek: építés, evés, építés, ivás, újra és újra. Nagyon szeretett volna egy párt maga mellé, aki szereti és támogatja őt. Éppen egy étteremben ebédelt, amikor az utcán megpillantott egy gyönyörű lányt. Szemei kéken csillogtak, barna haja kontyba volt kötve. Tomi nem gondolkodott, odagurult hozzá, megszólította. Az ismeretségből barátság, majd szerelem lett, két hónap után megkérte a lány kezét. A lány igent mondott. Ritának hívták, orvosi egyetemet végzett és felsőfokú nyelvvizsgálója volt spanyol, angol, német és latin nyelvből. Összefogtak és elkezdtek Tomi betegségére kutatni a gyógymódot, amit egy év múlva ki is fejlesztettek. Rita és társai beültették Tomiba a mikrocsipeket, amik segítségével Tomi mozogni tudott.

Minden jó, ha vége jó... Tominak és Ritának egészséges gyermeke született, a kis Tibi. Ahogy cseperedett az évek folyamán, az ő első játéka is az építésről szóltak.

Ha Tominak ment, nektek is menni fog! Ne adjátok fel az álmaitokat, mert ha hisztek bennük, valóra válnak!

Sorszám: 2019/025.
Pályázó neve: Szabó Nóra
Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium, Kalocsa
Osztályfok: 5.c
Felkészítő: Székely Ágnes

A négy beteg testvér

Hol volt, hol nem volt, az Üveghegyen is túl élt négy testvér. Mindannyian kedves, vidám fiúk hírében álltak, bár egyikőjük sem volt egészséges, mind a négy más - más betegséggel született. Sankó néma volt, Palinak baj volt a hallásával, Pista bicebóca járású, Jankó félkarú volt. Mindezek ellenére senki és semmi nem tántorította el őket attól, hogy munkát keressenek.

El is indultak szerencsét próbálni. Mentek-mendégéltek, amikor megláttak egy kunyhót. A legidősebb odament és bekopogott. Egy öreg néni nyitott nekik ajtót. Integtetett illendően a beteg fiú, hisz ő néma volt, a többiek köszöntek:

- Jó napot kívánunk! Munkát keresünk. Tudna adni nekünk valamit a ház körül? A néni elgondolkodott; négy beteg fiú mit tudna csinálni, aztán így felelt:

-Csak egy valakinek tudok a kertben munkát adni.

Ezt a legidősebb fiú, Sankó vállalta el, hisz azt némán, csendben is lehet csinálni. Odament a testvéreihez, megölelte őket, majd az anyóknál maradt.

Hárman vándoroltak tovább, eltelt egy nap és megláttak egy tanyát. Pali elindult az ajtó felé. Bekopogott. Egy nagy bajuszú bácsi nyitott ajtót neki. Köszöntek egymásnak:

- Adjon Isten, öregapám! Lenne valami munka számunkra?

Azt mondja az öreg:

- Hát fiam, jószág van a ház körül, de munkát csak egy ember számára tudok adni.

- Megfelel az nekem. - felelte Pali.

Ellátta az állatokat, hisz ezt a munkát rossz hallással is el tudta végezni. Elbúcsúztak a fivérek egymástól, az utolsó kettő folytatta útját. Betértek egy faluba. Meglátták, hogy egy szabó műhelyben inast keresnek. Mivel Jankónak fél keze volt, ezért eszébe se jutott betérni. Így Pista próbált szerencsét ezen a helyen, sikerrel is járt.

A legkisebb kóborolt tovább, meglátott egy kovácműhelyt, betért. Elmondta a kovácsnak, hogy mi járatban van. A kovács nevetve így szólt:

- Mit akarsz te itt fél kézzel, hisz ide két jó kéz kell!

Jankó szomorúan tovább kullogott. Meglátott egy pékséget, ami reménnyel töltötte el. Vidáman lépett be az ajtón. Nem is kellett semmit mondania, egyből kinevették, hogy mit akar ő náluk fél kézzel. Szomorúan távozott. Bánatában betért egy kocsmába, leült, és egy korsó sör mellett elmesélte a kocsmárosnak, hogy őt mindenhol megalázták nyomorúsága miatt és sehol sem kapott munkát. A kocsmáros megsajnálta Jankót és felajánlotta neki, hogy legyen nála csapos. Jankó nagyon örült neki, nem is kellett neki egy percig sem gondolkodnia rajta. Mindenki az újdonsült csapos barátja lett.

A négy testvér - ha nehezen is, - de talált munkát, boldogan élnek még ma is, ha meg nem haltak.

A MESE TANULSÁGA: SOHA NE NÉZD LE A FOGYATÉKKAL ÉLŐKET, HISZ ŐK IS UGYANOLYAN EMBEREK, MINT TE!

Sorszám: 2019/026.
Pályázó neve: Homoki Dominika Vivien
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája
Osztályfok: 9.A
Felkészítő: Tamás Dóra Mariann, Szigeti Tamás

Betegségből boldogság...

1991. március 27-én, szülei első gyermekeként Bella meglátta a napvilágot. Szülei mindennél jobban szerették. Egy évvel később, 1992. március 17-én Bella húga, Elza is, 1994. február 26-án pedig a testvérük, Ádám. Bella és Elza szőke hajjal, míg Ádám barna hajjal született.

Teltek az évek, Bella óvodába került. Nagyon szeretett óvodába járni, de észrevette, hogy nem látja rendesen a játékokat. Szüleit felhívták és javasolták, hogy menjenek el szemészetre. Másnap reggel a szemészeten kiderült, hogy nagyon erős szemüvegre van szüksége. Szüleit nagyon sokkolta a hír, és próbálták mindenben segíteni lányukat. Időközben Bella befejezte az óvodát és elkezdte az iskolát.

Egyik délután, édesanyjával hazafelé menet észrevette, hogy erős szemüvege ellenére sem tudja elolvasni a táblákat. Említette édesanyjának, aki másnap reggel elvitte orvoshoz. Az orvos elmondta az édesanyjának, hogy a Bella előtti 2 várandósság egy fertőzés miatt lett megszakítva, nagy valószínűséggel ez a betegség fertőzte meg a lányt. A terhesség alatt ez nem derült ki, csak hat és fél évvel később. Ez a betegség Bellánál rossz látást, (szemengelyferdülést) eredményezett, és hogy szellemileg nincsen a korának megfelelő szinten. Az általános iskolát nehezen, de sikerült elvégeznie. Továbbtanulni nem tudott, ezért elment egy alapítványhoz, ahol fogyatékkal élőkön segítenek. Nagyon szeretett ott lenni, gyakran kirándultak, dolgozni is tudott, amiért pénzt kapott. Másfél évvel később Bella elvesztette édesanyját, ezért édesapjával az öccséhez, Ádámhoz és annak feleségéhez, Annához költöztek, így az alapítványt ott kellett, hogy hagyja. Eleinte Anna tekintettel volt a lány gyászára, később azonban Bellára kényszerítette a takarítást és Nellinek a gondozását. Három és fél évvel később Ádámnak és Annának született még egy lánya, Zsófi. Bellának ekkorra a takarítás mellett Nellire és Zsófirra is kellett figyelnie. Az unokatestvérek sokat jártak hozzájuk. Ezekben a napokon Bella kifejezetten jól érezte magát.

Egyik nap unokatestvére édesanyja lehívta magukhoz őt és édesapját. Bella édesapja belement. Így egyik hétvégére leutazott édesapjával hozzájuk, Annának ez persze nem tetszett. Véleményét pedig többször is tudtára adta a többieknek. Mikor megérkeztek, nagyon jól érezték magukat, sokat beszélgettek, együtt mentek sétálni, és sokat játszottak. Bella Leilával és édesanyjával sokat beszélgetett. Elmondta nekik, hogy Anna mindig korán felkelti, és odaadja neki Nellit, hogy etesse meg. Neki kell fürdetnie és etetnie a lányokat. A mosógépet elindítani, és főzni, bár nem tud. Leila édesanyja nagyon elszörnyülködött. De az igazi elszörnyülködés akkor történt meg, mikor Bella elmondta, hogy Anna miket mondott Leilának háta mögött. Eljött a vasárnap, amikor is Bella és édesapja hazamentek. Bella nem szívesen akart hazamenni. Egyrészt mert tudta, hogy unokahúgánál szeretet veszi körül, másrészt mert nem kell mindent neki csinálnia. Ráadásul tudta, hogy Anna még több munkát fog neki adni bosszúból, mert hétvégére elment. Igaza is lett. Anna mindenféleképpen elhordta, többek között, hogy milyen szerencsétlen, és hogy bárcsak ne lenne betegsége, mert akkor nem kéne neki eltartania. Bellát ez nagyon bántotta, de beletörődött valamennyire. Két évvel később Ádámot a kórházból hívták, hogy szóljanak nekik, hogy édesapjuk szívinfarktuszban elhunyt. Ez a hír mindenkit sokkolt. Anna Bellát szinte elzavarta a házból. Ekkor Bella úgy döntött, elköltözik otthonról az unokahúgához, ahol szeretik. Leilának megtanították főzni, mosni, komolyabb háztartási gépeket kezelni és mindenre, amiben a lány hiányt szenvedett. Tudta, hogy betegsége nem tűnik el. De

a sok segítségnek köszönhetően javult az értelmi szintje. Ennek köszönhetően egy idő után Bella úgy érezte, hogy szeretne ismét dolgozni. A mellettük lévő városban, közös keresgélés után sikerült találni egy alapítványt, ahova a lány rendszeresen eljárt. Ugyanúgy szerette ezt az alapítványt is, mint az előzőt. Nagyon sokat kirándultak. Pár hónapra rá Bellának sok barátja lett. Itt is tudott dolgozni. Az alapítvány egyik dolgozójának nagyon megtetszett, két évvel később pedig feleségül is vette. Teltek az évek, nekik pedig gyönyörű gyermekeik születtek. Bella nagyon aggódott, hogy majd gyermekeik is öröklik a betegségét, de szerencsére két lányuk és két fiuk egészségesen született.

A történet tanulsága, hogy a betegséggel élő emberek is élhetnek segítséggel és szeretettel boldog és teljes életet. Semmivel sem rosszabbak vagy érnek kevesebbet, mint az egészséges társaik. Vannak olyan emberek, akiknél ez születési rendellenesség, de vannak olyan emberek is, akiknél ez egy baleset folytán következik be. Szeretettel és törődéssel a fogyatékos emberek élete és életszínvonala szebbé és jobbá tehető, hiszen ők jobban szeretnek és ragaszkodnak, mint az egészséges társaik. Belőlük is lehetnek betegségük ellenére teljes értékű emberek. Ha egymást elfogadnánk olyannak, amilyenek vagyunk, és segítenénk a másikat, az élet sokkal szebb lenne.

Sorszám: 2019/027.
Pályázó neve: Bolvári Vivien
Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
Osztályfok: 6.
Felkészítő: Buresné András Szilvia

Segíts, ha teheted!

Egy esős nap volt, amikor Gábor felelt. Az osztály többi tagja, beleértve engem is, már untuk az órát. Az utolsó pár percben megbeszéltük, hogy holnap a múzeumba megyünk körbenézni. A Kárpát-medence honfoglalás előtti korát mutatta be a kiállítás. Nagyon izgatottan vártuk ezt a napot!

Eljött a múzeumlátogatás napja. A harmadik órán boldogan indultunk a régiségtárba. Kis idő múlva odaértünk, ahol egy múzeumi dolgozó néni elmondta a múzeumlátogatás szabályait. Minél beljebb haladtunk a termekbe, annál izgalmasabb dolgok vettek körül minket.

Láttunk hatalmas csontokat, apró fogakat, ősi lándzsamaradványt, és rengeteg ősi feltárt kincset, amit máskor nem lett volna lehetőségünk megnézni. Miután mindent megtekintettünk, beültünk egy kiselőadásra is. Hosszan meséltek erről a korszakról, majd egy kisfilmet láttunk. Mikor ezeknek a programoknak vége lett, fájó szívvel elbúcsúztunk a tárlatvezető nénitől és visszaindultunk az iskolába.

Ekkor a zebránál egy idős asszonyt vettem észre. Első pillantásra átlagosnak tűnt, de mikor jobban megfigyeltem, akkor láttam csak, hogy egy fehér bot van a kezében. Sejtettem, hogy vak. Elgondolkodtam, milyen nehéz lehet az ilyen ember élete. Láttam, hogy sötét szemüveget visel, így világossá vált a sejtésem. Szegényt nem engedték át az autók a zebrán, így szerintem nem tudta, hogy mi tévő legyen. Egyszer csak egy kocsit lefékezett, és a néni elindult. Megnyugodtam, hogy átjutott, de ekkor hirtelen autóduda hangjára lettem figyelmes.

Sajnos baj történt! Az asszony valószínű megcsúszott egy pocsolyában, mert a földön feküdt és nem tudott felállni. Tudtam, hogy nem szabad a sorból elmennem, de a segítőszándék erősebb volt ennél. Így kirohantam a járdáról, átszaladtam a zebrán, felsegítettem a nényt, és átkísértem az úton. Szerencsére semmi különös baja nem történt az idős asszonynak, csak a térdét verte be. Nagyon hálás volt, hogy segítettem neki és adott egy medált, amit a mai napig hordok.

Az osztályom ledöbbenve nézte végig ezt! Az osztályfőnök idegesen állt előttem, amikor visszatértem a soromba. Izgult értem, nehogy bajom essék. Mindenkit büszkeséggel töltött el, hogy ilyen segítőkész voltam! Utána a következő órán beszélgettünk róla, hogy milyen fontos az egymás iránti segítség. Soha sem tudhatjuk, hogy mi mikor szorulunk a mások segítségére.

Sorszám: 2019/028.
Pályázó neve: Temesvári Luca
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Osztályfok: 10.A
Felkészítő: Bedőné Okner Ildikó

Szemem világa

Szemem világát nem lelem
Teljes életem nem élhetem
Barátaim hangosan beszélgetnek
A hangok alapján biztos jót nevetnek
Mondják:hejj de szépen ragyog az ég
Én pedig csak állok
Hát de nem látom azt én
Szívem vadul zakatol
Mikor a barátom hirtelen hozzám szól
Azt súgja a fülemben:
Gyere velem segíték-szépen át az úttesten
Segítségért hálás vagyok
Édesanyám kaput nyitott
Betessékelte őt is a házba
De ő inkább ment vissza a pályára
Mégértem lehet én se tenném másképp
Az én társaságom nem mindig a legjobb játék

Sorszám: 2019/029.
Pályázó neve: Tóth Csenge
Intézmény: Kalocsai Eperföldi Sportiskolai Általános Iskola
Osztályfok: 5.a
Felkészítő: Marsiné Fekete Judit

Számít!

Volt egyszer egy nem mindennapi életet élő kislány. Iskolába nem járt és nem voltak barátai, mert mindenki csúfolta a kinézete miatt. Nagyon szomorú volt, hogy így kezelik, mikor nem is ő tehetett arról, hogy ilyen... Hogy tolószékes. A kislány próbálta leküzdeni a betegségét, de ez hosszú időbe telik, s még nem járt sikerrel.

Lelkileg nagyon megviselte, hogy az emberek lenézik, félt, hogy lekezelően bánnak vele. Ezért minden nap inkább otthon volt, nem akart kimozdulni a házból, az ő kis biztonságos szobájából. Szerencsére megvolt benne a hit, hogy egyszer majd ő is olyan életet élhet, mint a többiek. Hitt magában, soha nem adta fel.

Rengeteg kezelésen esett át. Lassan indult meg a gyógyulás. Szépült az arca, de a tolószéket még nem sikerült elhagynia. Viszont lelkileg sokat erősödött. Magántanuló lett, így csak azokkal találkozott, akik fontosak voltak számára, akiknek ő fontos volt. Csak az ő véleményük számított, meg a sajátja, az idegen, rosszindulatú embereké nem.

Bármilyenek is vagyunk, fogadjuk el magunkat, tanuljunk meg azzal élni, amilyenek vagyunk, mert csak úgy tudunk boldogok lenni, és beilleszkedni, nyitni azok felé, akik jó szándékkal közelítenek felénk. Fontos, hogy legyenek barátaink.

Ennek a kislánynak is fontos volt, hogy elfogadásra találjon.

Sorszám: 2019/030.
Pályázó neve: Varga Loránd
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Osztályfok: 10.A
Felkészítő: Bedőné Okner Ildikó

Vajon mennyi...

Vajon mennyi erő kellhet,
Ami táplálja a lelket,
Ahhoz, hogy felkeljen reggelente,
Ahogy másoknak nem menne.

Tele étellel, örömmel, ambíciókkal,
Rosszat, amit nem kell meg sem hall.
Nem úgy, mint a temérdek jót,
Ami mindig ad inspirációt.

Emberi, joga élethez megvan,
Mert az érték belül van.
Isten a legerősebbekre bízta rá
A legnehezebb feladatát.

Sorszám: 2019/031.
Pályázó neve: Kapitány Petra
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Belvárosi Általános Iskolája
Osztályfok: 6.a
Felkészítő: Kocsisné Somogyi Gyöngyi

Belegondoltál?

Gondoljunk bele,
milyen egy vak ember élete!
És megtörténhet veled is,
hogy látásod többé nincs.

Gondolj csak bele,
ha veled is megtörténne!
Nem látnál semmit,
míg életednek nincs vége.

Gondolj csak bele
ebbe az egészbe,
mert nagyon nehéz lehet
élni így életedet.

Gondolj csak bele,
vagy talán már próbáltad?
Csukott szemmel jártál
egy kicsit ide- oda.

Gondolj csak bele,
nekik nem csak pár lépés,
el se tudnánk képzelni,
hány ezer lépés.

Gondolj csak bele,
ők kutyával járnak,
sajnos ők látni
többé sose fognak.

Gondolj csak bele,
el se tudod képzelni,
ezért kell az ilyen
embereket tisztelni.

Gondolj csak bele,
ők mégis azért valakik,
bennük is van szeretet,
és tudják is használni.

Ha ebbe belegondoltál,
remélem érted,
hogy az ilyen emberek is
teljes életet élnek!

Sorszám: 2019/032.
Pályázó neve: Víz Domonkos
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Belvárosi Általános Iskolája
Osztályfok: 7.a
Felkészítő: Balaton Ágnes

ALLAN MESÉJE

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy fiú egy messzi távoli világban, aki láb nélkül született. Sok testvére volt, mindenki egészséges, csak ő született közülük fogyatékkal, de neki volt a legtöbb esze mind közül. A fiút Allan-nek hívták. A család nagyon-nagy szegénységben és nélkülözésben élt. A szülők szerették gyermekeiket, de a hat gyermeket nehezen tudták eltartani. Nevelésüket az is nagyon megnehezítette, hogy a világban, ahol éltek állandó háborúzás folyt.

Egy napon a szülők is beszálltak a háborúba, a hazájuk védelmére verbuvált szabadságharcosok közé. Azt remélték, hogy a szabadság kivívásával jobb és boldogabb jövőt biztosíthatnak gyermekeiknek. Sajnos a csatákban hamar odavesztek. Ezt követően a hat gyermek árván, pénz és élelem nélkül maradt. Allan ekkor mindössze 12 éves volt. Két kisebb testvére 5 és 7, a bátyja 18, két nővére 16 és 14 esztendősek voltak. A gyerekek maguk között úgy döntöttek, hogy Allan bátyja Daniel és az idősebbik nővére Joana elindulnak szerencsét próbálni, hogy a kicsik megélhetését előteremtsék. Allan is nagyon menni akart, de testvérei féltették őt fogyatékosága miatt. Allan-t viszont nem tudták otthon marasztalni, meggyőzte testvéreit, hogy bírni fogja a kemény munkát.

A három testvér útra kelt, útjuk során elkísérte őket Allan társa és segítője Brutus, a tibeti mastiff. Allan Brutus hátán követte testvéreit. Brutust mindenki szerette, igazi családi kedvenc volt, és Allan számára hatalmas segítséget jelentett a mindennapjaiban. Brutus tudta, hogy Allan-nek szüksége van rá, emiatt óvta és védelmezte kis gazdáját.

Vándorlásuk során az első éjszaka egy elhagyatott barlanghoz értek. Miközben már aludtak egy hatalmas ordításra ébredtek. A sötét barlangban egy óriási, a dühtől tajtékozó medve állt a szemük előtt. Brutus rögtön harcolni kezdett a fenevaddal, de csak pár percig volt képes feltartóztatni. A két testvér kiszaladt Allan-nél a karjukban. Megbeszélték, hogy el kell válni egymástól és külön folytatni a pénzkeresést. Daniel mindenkinek kiosztotta az édesapja által rájuk hagyott családi amuletteket és azt mondta, hogy ezeknek varázserejük van. Kapcsolatba tudunk lépni egymással, ha bajba kerülnénk. Brutus kiszaladt a barlangból és mindenkinek menekülnie kellett. Futottak más-más irányba. A kutya felkapta Allan-t, felpattant a hátára és eltűntek a sötétben, majd elfáradva ismét lepihentek.

Daniel másnap reggel egy folyóparthoz ért. Szeretett volna átkelni a folyó túlsó partjára, de hidat nem talált. Kicsit lejjebb észrevett egy elhagyatott csónakot és azt gondolta, hogy megfelelő lesz az átkeléshez. Ahogy a csónakba beelépett, a vízben egy mérges krokodilt pillantott meg felé közeledni, de sietve evezett és sikerült a krokodil mellett elhaladni. Átért túlpartra és bement az erdőbe, majd Scoth Plains városa felé vette az útját, ahol sikerült neki munkát találni. Egy építkezésen helyezkedett el. A munka nehéz volt és keveset keresett. A munkaadója egy mogorva vénember volt, aki a munkásaiból az utolsó erőt is kicsikarta apró pénzért. Nagy köveket kellett pakolni kézi erővel. Daniel ezt nehezen bírta, sőt az egyik napon meg is sérült. Az építkezést otthagya, és új kenyérkereseti lehetőség után nézett.

Szerencsére talált egy kisvendéglőt, ahol napközben besegített, cserébe szállást és ételt kapott. Nem volt ugyan sok pénze, de a vendéglőben meghúzhatta magát és biztonságban volt.

Joana miután kipihente magát egy reggel elindult az erdő belsejébe, ahol egy óriáskígyóval találkozott. Szüleitől megtanulta, hogy ez a kígyófajta már érintésre is bénító hatású az ember számára. Joana viszont nagyon jól tudott fára mászni, és a fa indákon megkapaszkodva gyorsan átugrált egyik ágról a másikra, és hagyta a kígyót. Az erdő szélére érve egy csatamezőt pillantott meg. Felajánlotta segítségét a tábori kórház számára. A kórházat vezető doktornő nagyon megörült a segítségnek. Joana feladata a sebesült katonák ellátása volt. Fizetéséből arra is futotta, hogy az otthon maradt testvérekéinek küldjön haza belőle.

Napfelkeltével Allan és Brutus is útnak eredt. Ahogy világosodott, észrevettek a távolban egy vártornyot. Gondolták megnézik a várat közelebről. Ahogy odaértek látták, hogy a vár nagyon romos és lakatlannak. Az udvara félig nyitott volt, ahol egy griffmadár szunyókált. A zajra viszont egyből felriadt és tombolva röpködni kezdett. A hatalmas madár iszonyatos felfordulást csapott. Nyakában lógott a vár ajtajának kulcsa. A madár leszállt hozzájuk, hogy végezzen velük. Ekkor Brutus nagy lendülettel elkapta a fenevad nyakát és nem engedte a szorításból. Allan felpattant a madár hátára, és a nyakörvét kikapcsolva megszerezte a kulcsot. Allan visszaugrott Brutusra, a kutya elengedte a madarat. A griffmadár annyira megijedt, hogy sikoltozva elrepült. A két jóbarát a megszerzett kulccsal kinyitotta az ajtót, ahol egy 12 fejű sárkány őrizte a várat. A várban mindent arany borított, és ékszer hevert mindenütt. A sárkány, amikor meglátta az Allan-t és Brutust, felnevetett és így szólt

- Mit kerestek itt? Csak nem gondoljátok, hogy ti le fogtok engem legyőzni?
- Várd csak ki a végét! – felelte Allan és visszalépett az udvarra.

Ott már biztonságban volt, megdörzsölte az amulettet és miután pirosan izzott jeleket küldött testvéreinek hollétéről. Az amulettel keresztül hallhatta bátyját és nővérét. Segítséget kért tőlük a sárkány legyőzéséhez. Daniel azonnal ott termett, teleportálódott a csodaérmével. Joana kisvártatva a szabadságharcosokkal együtt érkezett. A harcosok fegyverekkel jöttek, körbevették a 12 fejű sárkányt, és mind a 12 fejébe egy-egy mérgezett nyilat lőttek. A sárkány meghalt.

A várban talált pénzt és az ékszereket elosztották egymás között. A pénz segítségével a szabadságharcot megnyerték, a hazájuk felszabadult.

Allan, Brutus, Daniel és Joana hazaindulhatott. Már majdnem otthon jártak, mikor egy öreg varázslóval találkoztak. A varázsló nagyon éhes volt és egy kis ételmet kért tőlük, cserébe teljesíti egy kívánságukat. Bőségesen ellátták étellel és itallal. A gyerekek rögtön tudták mi legyen a kívánság. Allan számára lábakat szeretnének kérni. Allan ezt nem akarta elfogadni, mert úgy érezte, ez hatalmas áldozat lenne a többiektől és ez csak a saját javát szolgálná. Azt mondta Allan, én eddig is boldogan éltem köztetek, mert elfogadtatok és szeretettek, így ahogy vagyok. A varázslót egy zsák arannyal is megajándékozták és elköszöntek tőle. A varázsló búcsúzáskor annyit mondott, hogy ennyire jóra való családdal még nem találkozott.

Mire a gyerekek hazaértek egy kacsalábon forgó palota fogadta őket a kis viskójuk helyén. Ez volt a varázsló hálája. A testvérek a palotából integettek a hazatérőknek. Azóta Allan és családja boldogan élnek együtt, amíg meg nem halnak.

Sorszám: 2019/33.
Pályázó neve: Kovács Lujza
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Belvárosi Általános Iskolája
Osztályfok: 5.a
Felkészítő: Filvig Ágnes

Egy álom valóra válik!

E történet szereplői kitalált személyek, de a valóságban is megtörtént események zajlanak velük: Annamária, Gréti, Árnýék és Buksi.

Az egész egy nem túl izgalmas tanítási nappal kezdődött. Annamari barátnője, Gréti mellett ült az iskolapadban, s miközben a tanárnő monoton beszédét hallgatták, arra gondoltak, hogy másnap kezdődik az őszi szünet. Tervezgették magukban, hogy mit fognak csinálni. Apa, anya, Annamari, Gréti és én úgy döntöttünk, hogy lovagolni megyünk. Annamari Árnýékon, Gréti Babán, én pedig Dumbón lovagoltam. Sokáig élveztük az ügetést. Ám egyszer csak Árnýék megállíthatatlanul átkapcsolt vágatába, majd kis idő múlva rúgott egyet. Erre Annamari lezuhant a lóról! Elájult. Anya azonnal hívta a megyei kórházat. A szerencsétlen lány csak egy hónap múlva tért magához, de nem látott. Emiatt kétségbe esett, mert úgy gondolta, hogy az álmai ezzel romba dőltek. Gréti megpróbálta megnyugtatni, hogy így is valóra válthatja őket. Annamari elhitte neki, de nem volt könnyű újra beilleszkednie az iskolában. Először vissza sem akarták venni az állapotja miatt, és mert a szüleitől kapott segítő kutyust, Buksit is magával szeretne volna vinni. Kis idő után már Annamari egyáltalán nem félt, mert tudta, hogy sokan támogatják. Leginkább Gréti és én.

Az általános iskola elvégzése után Annamari kovász szeretett volna lenni. A szülei közbenjárására és segítségével fel is vették. Neki ugyan tovább tartott a szakma elsajátítása, mint a látó társainak, de ez nem zavarta őt, kitartott a terve mellett. Kitanulta a mesterséget, miután megtanult vakon is lovagolni. Versenyekeket is nyert. Mindenki csodálta, én is.

Eljött a nagy nap, amikor már végre önállóan dolgozhatott! Buksi folyamatosan körülötte volt. Annamari már nagyon várta ezt pillanatot, ez volt az álma. Valóra vált!

Tanulság: Az álmok valóra válhatnak, csak akarni kell

Sorszám: 2019/034.
Pályázó neve: Baksa Brigitta
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Belvárosi Általános Iskolája
Osztályfok: 5.a
Felkészítő: Filvig Ágnes

Nóri és a néma világ

Egyszer volt, hol nem volt...Ez nem egy tündérmese. Átlagos reggel, átlagos nap. Minden jó. Mentem a suliba. Pont akkor érkeztem meg, amikor becsöngettek. Vártam, hogy érkezzen a tanárunk. Amikor megjött jelentett a hetes:

- Tanárnőnek tisztelettel jelentem az osztály létszáma huszonöt, hiányzik Nóri.

Négy hétig nem jött iskolába. Amikor végre megjelent nagyon örültünk, mert rég óta nem láttuk. Odamentünk köszönni neki, és valami furcsa dolog történt.

- Szia!
- Hogy vagy?
- Miért nem jöttél iskolába?- kérdeztük.

De ő nem válaszolt.

- Mi a baj?

Még mindig nem felelt.

Ekkor jött be a tanárunk. Amikor meglátta, hogy kérdeztük Nórit, odajött hozzánk és ezt mondta:

- Gyerekek. Nóri szülei kérték, hogy ne mondjam el mi történt vele, de szerintem tudnotok kell róla. Nóri egy balesetben valószínűleg örökre elveszítette a hallását.
- Tessék? Hogyan?- kérdezte mindenki a tanárnőt.

Mire azt kérdeztem:

- És akkor miért nem vettek neki hallókészüléket?
- Mert a szüleinek nincs elég pénze rá. - mondta a tanárnő.

Amikor kicsöngettek mindenki Nóri köré gyűlt. Az egyikünkénél volt papír és így tudtunk írogatni Nórival. Nagyjából ilyenekről írtunk.

- Hogy vagy?
- Jól.
- Kell segítség valamiben?
- Csak egy-két háziban.

Nagyon sokat kérdeztünk tőle és a végén már látszott rajta, hogy nem nagyon tetszett neki a dolog,- mármint az, hogy ennyire körül állják - úgyhogy el is ment. A szünetben az osztály kupaktanácsot tartott.

- Valamit csak tehetünk! – mondtam.
- Mi lenne, ha pénzt gyűjtenénk?
- De hogyan?- kérdezte Niki.

- Mondjuk egy előadással. - vetette fel János.
- És szólhatna, mondjuk arról, hogy ... nem is tudom.
- Arról, hogy nem biztos, hogy hátrány az, ha valaki ilyen helyzetű és milyen az élete ezeknek az embereknek.

Ebben mindannyian egyetértettünk. El is mondtuk a tanárunknak és meglepő módon azt mondta, jó ötlet, és segít megvalósítani. Elkezdődött a munka. Nagyon nehéz volt mindent megszervezni, de felosztottuk a feladatokat, és tizenhét nap múlva kész is lettünk. Szóltunk Nóri szüleinek, akik nagyon örültek, hogy ennyit megteszünk Nóriért. Azt is mondták, hogy az elején egy picit féltek attól, hogy Nórinak nehéz lesz újra beilleszkedni. Megköszönték a segítséget és az egész család megjelent az előadáson. A műsor elején a tanárunk mondott egy kis bevezetőt:

- Köszöntök minden szülőt, pedagógust és persze a gyerekeket! A mai előadásunkat az ötödik osztály adja elő. Ők írták a darabot és az egyik osztálytársuknak ajánlják a fel a bevételt. Hallgassák figyelemmel!

Nagyon izgultunk, hogy fog sikerülni az előadás. Azt mutattuk be milyen az élete azoknak az embereknek, akik valamilyen baleset következtében veszítették el valamelyik képességüket, vagy vele született fogyatékoságuk van. A műsor lényege azt volt, hogy tudassuk az emberekkel, hogy akik ilyen betegségben szenvednek ők is ugyanúgy csak emberek és ezt egy érdekes produkcióban próbáltuk előadni. A színpad egy parkot ábrázolt. A közepére tettünk egy padot. Az egyik osztálytársunk odaült és eljátszotta a „vak” szerepét. Ekkor jött Niki és azt kérdezte:

- Szia! Leülhetek?
- Persze.
- Hogy hívnak? - kérdezte Niki.
- Sára. És Téged?
- Niki. Mi a kedvenc színed?

Egy kis két perces néma csend követte ezt a kérdést.

- Hát...Igazából ami világos, üde és jókedvre derít.
- A sárga?
- Valami olyasmi. Az az igazság, hogy én vak vagyok. Nekem még kiskoromban magyarázták el, hogy képzeljem el a színeket.
- És a kék hogy néz ki?

Hosszú időn keresztül beszélgették és végre Niki megértette milyen is lehet a vakság.

A szünetben a tanárunk gratulált az előadás első részéhez. Persze gondoltunk Nórirra és hogy tudja, miről beszélünk, elkértük az infó tanárunktól az iskolai kivetítőt.

Második felvonás, új szereplők. Izgalommal léptünk újra a színpadra.

Ebben egy foglalkozást adtunk elő, amiben át lehetet élni bizonyos eseteket, például ha az ember vak vagy siket. Az egyik osztálytársunk játszotta a rendezvény szervezőjét.

- Köszöntök mindenkit, aki eljött a mai foglalkozásra. Át is adom a szót... szóval, hogy kezdődjön az előadás.

Majd egy bácsi, akit János alakított, integetett és mutogatott. Senki nem értett semmit, ezért egy táblára felírta ezt:

„Jó napot! Károly vagyok és siket. A mai napon kézjeleket fogunk tanulni, így a nap végére mindenki fog tudni kommunikálni egymással hangok nélkül.”

Megismerkedtünk a jelbeszéddel és így bepillantást nyerhettünk a siketek életébe. Taps követte ezt a szót: Vége.

Úgy látszott nagyon tetszett mindenkinek. Nóri könnybe borulva jött oda hozzánk. A tanárok, a gyerekek, szülők mind gratuláltak. Nagyon örültünk, hogy jól sikerült a műsor. Másnap Nóri nem jött iskolába. Izgalommal vártuk, hogy mi fog történni.

Egyszer csak belépett matek óra közben és ezt mondta:

- Sziasztok! Köszönöm!

Mindenki felállt és odarohant hozzá. Ujjongtunk és nem érdekelt semmi. Még a tanárunkat sem! Elég nagy zajt csaptunk, és amikor bejött a szomszéd teremből a tanár úr ő is gratulált és persze nem szólt ránk a hangoskodásért. Sok iskolába elhívtak minket ahol elő is adtuk a történetet. Nóri pedig elmondta, hogy amíg nem hallott más oldalát ismerte meg a világnak.